

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rode, Edith.

Af Kundskabens Træ.

København : V. Pios Boghandel, 1912

173 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

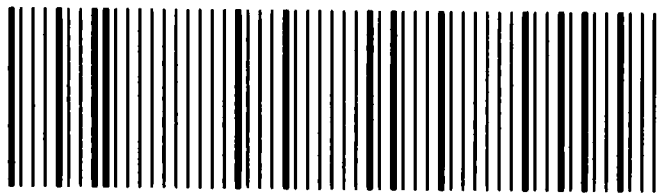
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, -247

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

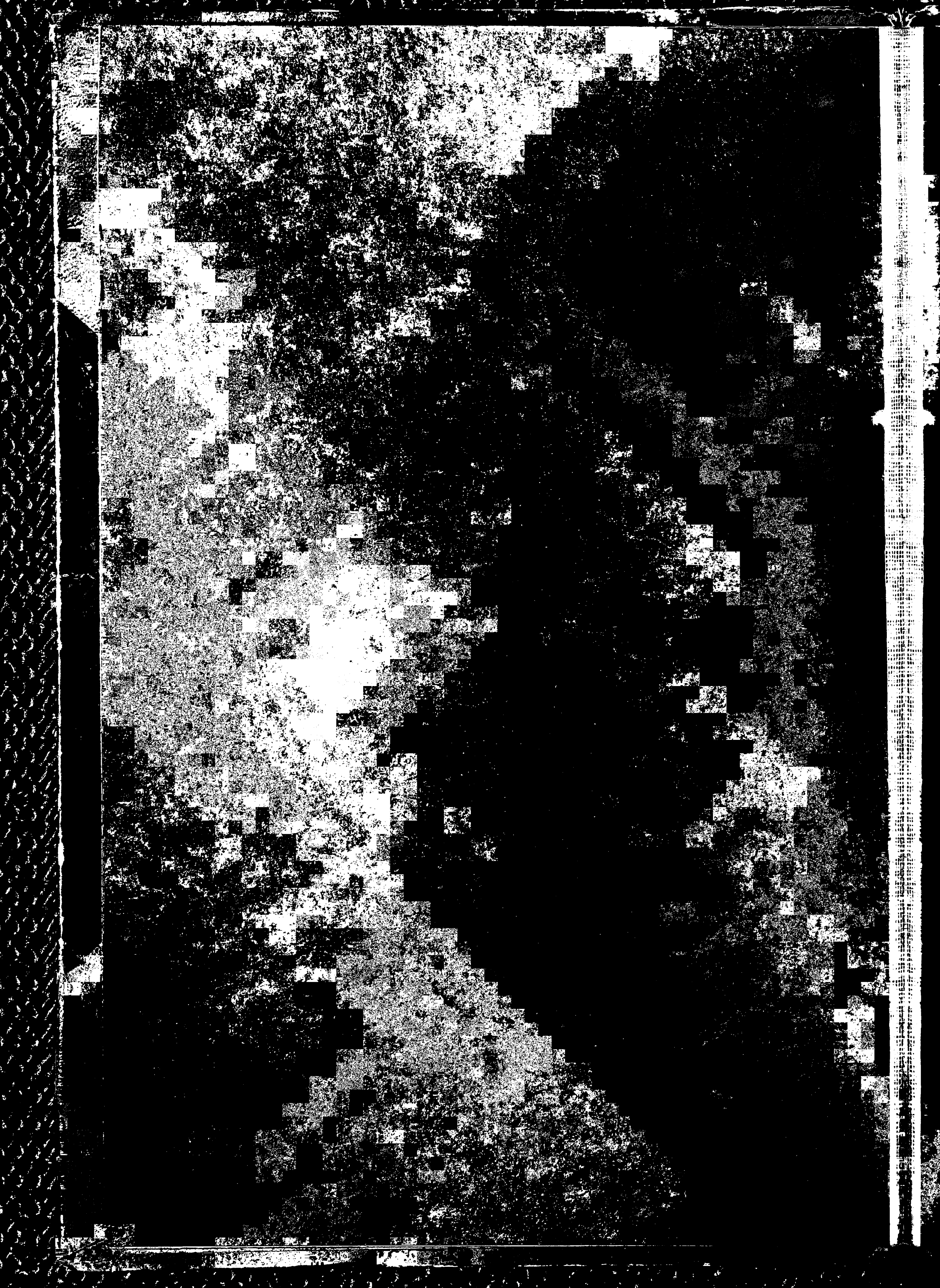
130022051025

Edith Rode.

Kurdskeben
Stræ-

V. Pios Boghandel.

København.

AF KUNDSKABENS TRÆ

EDITH RODE

AF
KUNDSKABENS
TRÆ —

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
(POVL BRANNER)

1912

S. L. Møllers Bogtrykkeri. København.

GAADEN

»Hendes Kulde er kun en Maske!« sagde den unge tyske Journalistinde og fulgte med sit eksalterede Blik Grevindens Skikkelse, »jeg er vis paa, at inden i hende brænder der hvide og heftige Flammer!«

Den østrigske Legationssekretær maalte hende med et Par iskolde Øjne, hvori han høfligst muligt søgte at lægge al den Afsky, han følte for hende.

Men det virkede ikke det mindste af-svalende.

»Hun er ikke smuk, men hun er vidunderlig!« sagde den begejstrede Dame, »har De nogen Sinde set saa blege og saa udtryksfulde Øjne? Jeg forstaar simpelthen ikke, at ikke alle Mænd forelsker sig dødeligt i hende!«

Legationssekretærens blege Ansigt blev rødt, han satte hurtigt Monoclen i Øjet og gav sig til at stirre mod Flyvepladsen.

Den spekulative Dame snurrede øjeblikkelig rundt og stirrede i samme Retning.

»Ja, er det ikke vidunderligt! Jeg glæder mig som en vanivttig til i Morgen! Den lille Russer skal være saadan en rasende god Flyver. Og tænk, han var simpelthen bare Chauffeur hos Grev v. Karstorff Willingen. — Grevinden havde ham med fra Rusland, da de blev gift, og da saa Greven blev passioneret for Flyvesport, lod han Russeren uddanne. Og nu er han simpelthen Europas bedste Flyver!«

Legationssekretæren — v. Schimmelhausen sagde af Høflighed »hm«.

»Ja, *er* det ikke vidunderligt! Og er det ikke rasende mærkværdigt, at Grevinden ikke interesserer sig det ringeste for Flyvningerne? tænke sig, hun har ikke overværet en eneste af Prøveflyvningerne! — Jeg gad vidst om hun kommer med til det store Stævne i Morgen, han er dog hendes Landsmand, den lille Russer, det maa dog være højst interessant!«

»Hendes Landsmand —?« sagde v. Schimmelhausen i en irriteret Tone, som han gjorde hovmodig — »han er hendes Chauffeur — en Tjener — ikke sandt —? Grevens Flyver.«

»Oh ja — naturligvis —« Damen sank i Stemmen og saa flov og ærbødig ud — »jeg mener bare — —, de kommer fra Rusland begge to.«

»Frøkenen lader til at være en stor Patriot,« sagde v. Schimmelhausen, og det irriterede var nu ikke mere at spore i hans Stemme, den var udelukkende hovmodig, næsten blid i sit Hovmod.

»Oh nej! Ikke Spor!« sagde den unge Dame og saa lige saa forskrækket ud, som om hun var blevet beskyldt for Landsforræderi. — »Ikke Spor Patriot!«

Og lidt efter trak hun sig tilbage med en knusende Fornemmelse af at have gjort en Brøler, der for evigt skilte hende fra det Selskab, hvori hendes Aand dog følte sig saa hjemme.

v. Schimmelhausen skævede til alle Sider for at forvisse sig om, at hans Ledsagerinde virkelig havde forladt ham, og vendte saa om og gik mod sit Hotel.

Han vidste saa inderlig vel, hvor denne idiotiske lille Blaastrømpe vilde hen — oh ja, »Landsmænd«! Historien begyndte med, at Flyveren og Grevinden var »Landsmænd« — efter at man først havde insinueret, at Grev-

indens kølige Ydre skulde dække over »hvide, heftige Flammer«. Han svirrede med sin tynde Stok i Luften, fuld af hjertelig Lyst til at spidde den lille Dame paa sin Dupsko.

Han havde hørt den Krønike før. — I Monte Carlo havde den italienske Gesandtskabsattaché for Rusland hvisket Historien til ham paa et Tidspunkt, hvor den ikke havde interesseret ham synderligt — men siden — siden han var begyndt at spille sammen med hende, siden han var optaget i hendes Kreds, havde den summet ham om Ørene, hvor han gik og stod. Han forstod at finde den i hver Latter, han hørte, men hvis Aarsag han ikke havde været Vidne til, han saa den, hvor to Blikke krydsedes, og hvor et halvskjult Smil mødte et andet.

Han var uhjælpeligt forelsket i den skønne, blege Russerinde.

Han havde mest Lyst til at paastaa overfor sig selv, at han var blevet det ved første Blik, men han vidste, at det ikke var sandt. Ikke første Gang han saa hende og ikke anden eller tredje heller, Grevinde v. Karstorff Willingen var af de Kvinder, man maatte finde, hun stillede sig ikke paa Mændenes Vej

og sagde »se mig«. hun gled dem forbi, hun undveg, hendes Øjne søgte ingens.

v. Schimmelhausens Stok blev stille i hans Haand, da han tænkte paa hendes blege viggende Ansigt.

Og om denne Kvinde vovede de at hviske deres gemene Historier og at antyde en hemmelig Viden! Anede hun det? Var det derfor hun væbnede sig med Kulde? Var det derfor hun vægrede sig ved at tage sin selvskrevne Plads som Selskabets Centrum i Besiddelse? Var det derfor hun holdt sig udenfor og dukkede sig bag sin tavse Stolthed? Eller var det, fordi hun havde en Sjæl, der ikke kunde gaa paa Akkord med Omgivelsernes Fladhed. Eller — eller —? Førte hun alligevel en Slags Dobbelttilværelse? Dulgte dette lukkede Ansigt med de stille lyse Øjne en Afgrund af lavt Forræderi og uskønne Løgne. Brændte hun i Attraa efter hemmelige Elskovsmøder med den lille duknakkede Slave, Russeren — hendes »Landsmand«. Hvorfra kom de Historier? En eller anden maatte vide helt Besked, en eller anden maatte staa ham til Regnskab for sin hemmelige Viden, eller sin skamløse Løgn.

Vreden kogte i ham igen og jog ham Blodet til Hovedet. Han maatte vide Sandheden for at brændemærke hende med sin Foragt — eller for at kaste sig for hendes Fødder og tiltigge sig hendes Tilgivelse.

Der sad hun. Bøjet let over en Bog, med sin Elfenbenshaand lagt over dens Blade. Med et Væld af gule og hvide Roser om sin Stol, i en Krog af Hotellets store Terrasse. Udenfor Centrum sad hun der, som en lille Ø i Verden, med Tomrum uden om sig, saa usigeligt alene, som om Menneskene, der færdedes paa den øvrige Del af Terrassen og under den, var Skyggebilleder, eller Vrængbilleder af Virkeligheden. Kryb! Kryb, der søgte at besudle Sømmen af hendes Kjole med deres Spy.

Han stod stille, grebet af denne sære Andagt, som fyldte ham i store Kirkerum overfor Madonnas Billede. En øm og troende Moder havde lært ham at gøre Korsets Tegn for Madonna, og det var, som om han uvilkaarligt dreves til at gøre det hellige Tegn, naar han pludseligt stod Ansigt til Ansigt med den Kvinde, der ejede alle hans hede Tanker. Hans Sind blev ekstatisk, som naar han i sin Barndom knælede foran Martyrbillederne og

bedende lod sig gennemrisle af deres smertelige og søde Mystik.

Han kom til at smile ad sig selv, og det virkede befriende paa det Mareridt af Tvivl, som for et Øjeblik siden havde tynget ham.

Til Helvede med al Sladder og ørkesløs Snak! Grevinde v. Karstorff Willingen var den yndigste Kvinde i Verden, han var forelsket i hende, godt — der var kun én Mand i hele Verden, der spærrede ham Vejen, og — Tanken fik ham til igen at smile — mens han tog Hatten dybt af for Grevinden, som netop løftede sine Øjne fra Bogen — den ene Mand var kun Greven.

*

*

*

Flyvepladsen i Flyvevej. Grev v. Karstorff Willingen med Grevinden har mødt v. Schimmelhausen. Smil, Haandtryk, almindelig Tilfredshed med Vejret.

»Jeg troede ikke, Grevinden vilde overvære Flyvningerne?« siger v. Schimmelhausen let hen og fornemmer samtidig et Stik i Hjertet. Aha! Hun kan altsaa maaske ikke holde sig borte alligevel, naar »Landsmanden« flyver den afgørende Flyvning.

Grevinden smiler lidt.

»Det er intet Princip,« siger hun, »jeg har bare ingen videre Interesse for det.« Saa ser hun igen lige ud og v. Schimmelhausen synes, at hun ligesom lukker sig inde, og han gør indvendigt og heftigt Bod for sin Tanke.

»Man skulde s'gu tro, det var et Princip,« siger Greven og tørrer Sveden af sit rødblis-sede og altfor fyldige Ansigt. »Der er to Timer til Starten — hvad siger De, tror De, der er Udsigt til Vind?«

»Ikke Spor — ikke Spor!« beroliger v. Schimmelhausen ham og ser sig med paata-gen Sagkundskab om i alle Verdenshjørner, for om muligt at holde Samtalen vedlige med den vejrinteresserede Greve og den tavse Grevinde.

»Tror du ikke min kære,« siger Greven og tripper lidt paa Stedet, »at du skulde tale lidt med ham nu?«

Grevinden bøjer Hovedet og begynder at gaa langsomt over Pladsen mod Hangarerne.

v. Schimmelhausen sætter sig ligeledes i Bevægelse.

Greven raaber ham an.

»Hov halløj, Schimmelhausen — hvor skal De hen?« v. Schimmelhausen studser, bliver

staaende, ser efter Grevinden, som bliver ved med at gaa, og paa Greven.

»Jeg mente — — jeg troede —, vi gik videre.«

Greven vifter med Haanden.

»Nej, nej, det er kun min Kone,« og han kommer ivrigt helt hen til v. Schimmelhausen, griber ham i Armen og siger fortroligt: »Hun skal ind og sé hvordan Humøret staar paa Fyren — De véd — det hele kan spoleres for en Grille, og hun har saadant godt Tag paa ham.«

v. Schimmelhausen stirrer maalløst ud i Luften. Grevens Ord lyder med Ekko i hans Øren. Er det ham, der er gaaet fra Forstanden, eller er det den anden. Ikke om Greven havde sendt sin Kone ind i et Bur med syv brølende Løver vilde det have forfærdet v. Schimmelhausen mere, end at han ganske roligt sender hende ind i Hangaren til den lille Russer.

Og rundt omkring staar Hotellets Gæster, Venner og Fjender og ganske ubekendte, og paa hvert Ansigt læser v. Schimmelhausen alle sine forskellige Sindsstemninger én for én. Forbavselse, Forbandelse, Haan, Raseri, Fortvivlelse. —

Og nu er Grevinden forsvundet i Hangaren.
Greven siger:

»Og saa skal jeg sige Dem, lige før en Start, virker vi saa forbandet oprivende paa hinanden — ellers nærer han s'gu stor Hengivenhed for mig, Fyren.

v. Schimmelhausen tænker vaandefuldt — aah det forbandede Bæst, kan han da ikke sé, hvad der foregaar lige for Øjnene af ham! Han er jo komplet Idiot!

Og han holder Blikket, som er stift og forarget, fanatisk rettet mod Hangaren.

Der gaar mange af v. Schimmelhausens Hjerteslag paa Sekundet, mens han staar der, og der gaar mange Sekunder.

Grev v. Karstorff Willingen tripper paa Stedet og er blodsprængt i Ansigtet af nødvendigheden tøjlet Utaalmødighed. Han tørrer Gang paa Gang sit svedende Ansigt og trækker sit Ur op af Lommen.

»Hvad Fanden — hvad Fanden bliver det til —!« siger han.

v. Schimmelhausen tager ligeledes sit Ur frem.

»Skal jeg sé efter?« spørger han, ladet med kold Energi — »maaske Grevinden ikke kan finde ham?«

»For Guds Skyld nej!« v. Karstorff Willingen bliver ganske koldblodig ved den andens Hastværk — — »det er jo i og for sig ligemeget — — der er Tid nok — jeg vilde bare vide, hvad han siger, og hvordan hans Humør er. Det kommer saa meget an paa hans Humør!«

v. Schimmelhausen er ved at sprænges. Hans Humør! Aah Gud, hvor det vilde svale ham at holde den lille Russer med samt hans forskellige Humører i stiv Arm og dunke ham et Par Gange mod noget haardt.

Saa! Døren til Hangaren gaar op. Der kommer hun. Rolig, bleg, glidende, urørlig som altid.

Nej ved Gud, han er gal! Det maa være ham, som er gal!

Han fører det kølige Lommetørklæde op til sin Mund og puster ud.

Der kommer hun!

Uanfægtet og rolig knapper hun sin ene Handske, og sér hverken til højre eller til venstre, ganske som altid!

Det giver et Sæt i ham.

Hvorfor knapper hun den Handske? Hvorfor har hun overhovedet haft Handsken af? Eller har hun ikke haft den af? Er det kun en

Gestus, der skal understrege hendes Ro? Véd hun sig iagttaget?

Ja, selvfølgelig! Alle hendes Bevægelser er Led i hendes Bedrag. Sé! Sé blot hvorledes hun halvt vender sig nu, og undersøger Solstraalernes Retning og saa staar stille midt ude i Græsset, og slaar Parasollen op, inden hun gaar videre!

Hoho! Nu er du opdaget! v. Schimmelhausens Ansigt bliver haardt. Han vil sé paa hende med et Blik, der siger hende, at han véd alt, han vil gennembore hende med diskret Foragt, nu da han endelig har opdaget, hvad der skjuler sig bag hendes rolige Utilnærmelighed, han vil — han vil —.

»Naa?« raaber v. Karstorff Willingen og hopper paa Stedet — »naa — hvad mente han saa?«

»Naa?« gentager v. Schimmelhausen og smiler med fortvivlet Uforskammethed — »naa?«

Grevinden er dem ganske nær nu, men hun sér ikke paa nogen af dem.

»Han var der jo slet ikke,« siger hun og undersøger igen Solen og slaar Parasollen ned.

*

*

*

Det svirrer i Luften med Resultater. Telefonerne hører ikke op med at ringe. Starten har været heldig. Publikum har været hjemme for at spise Middag. Resultat efter Resultat har bragt Sensation. Folk er mætte, tilfredse og glade.

v. Karstorff Willingens Flyver har taget Højdepræmien, og Greven farer rastløs uden bevislig Grund og meget mere end godt er for hans Helbred op og ned ad Hotellets Trapper. Ogsaa Præmien for Tid synes ham vis, han har endnu kun een Konkurrent, og det endda ingen Favorit, og Grevens Flyver er forsvundet i Luften. Selv fortæller han saligt, paa Vej med et Glas Champagne fra første Sal til Vestibulen, at den lille Russer er »Fanden i Vold, paa den anden Side Skyerne.«

Der har været et lille Selskab i de grevelige Saloner, men smittet af Grevens Rastløshed har det spredt sig over Terrænet.

Grevinden og v. Schimmelhausen har spillet firehændigt, nu spiller kun Grevinden, og v. Schimmelhausen hører til.

Greven viser sig et Øjeblik i Døren og siger med et halvt fortørnet og halvt jovialt Blik, mens han gør en stor Haandbevægelse:

»Alle Mennesker — hele Hotellet — hele

Byen — ja hele Verden (her kommer han overvældet af Situationen til at hikke) tænker i dette Øjeblik paa Resultatet, men *Du* —« han trækker opgivende paa Skuldrene — — »Du, spiller Klaver!«

Hvorpaa han forsvinder.

Grevinden vender sig ikke, hun sér ikke, at han er gaaet, da hun svarer:

»Kald det »Sfærernes Musik!« Og hun smiler, mens hun siger det, og Tonerne bruser under hendes Hænder i legende og dybt Overmod, vildt og rent, som en hedensk Salme.

v. Schimmelhausen har ikke Øjnene fra hende, Musikken ombølger dem, han hører den ikke, han føler den, som noget, der skiller dem fra den øvrige Verden og forbinder dem. Det synger ekstatisk i ham. Luften om ham er blevet Musik. Musikken er blevet Lys. Nu, nu maa hun blive hans, nu har han fanget hendes Sjæl, nu har han sét hendes rolige Øjne flakke. Og han véd usvigeligt sikkert, at denne Kvindes Sind er fyldt af en navnløs Længsel, for hvilken hun søger Udtryk i Toner.

I dette Øjeblik rives Døren op paa ny, Greven tumler atter ind. Hans Gang er dansende, de korte Ben slaar Sludder under hans kor-

pulente Krop, hans Øjne tindrer, han svinger et tomt Glas i Luften og raaber paa Lys, mens han skruer op for alle de elektriske Ledninger, saa Salonen fyldes af et stærkt, hvidt Lys, mens Dagen derude falmer.

»Godwin er gaaet ned,« raaber han og sér sig smigret om — »gaaet ned, forstaar I! Jeg sejrer! min lille Djævel sejrer, det lille Bæst, den lille Russer! — og han sluger sin Hikke, lær henrykt og smækker Døren i efter sig.

Grevinden har holdt op med at spille. v. Schimmelhausen har rejst sig. Nedenunder er der nogen, der skriger op, om dem er der dyb Tavshed. Timen er hans og hendes.

Han gaar imod hende og bøjer Knæ foran hendes Stol, hans Mund brænder, han stammer, han hvisker hendes Navn i et Støn.

Grevinden vender sit Blik imod ham, hun henter det langvejs fra, og noget i det slukkes langsomt, mens hun samler det om hans Ansigt.

»Staa dog op,« siger hun sagte og rejser sig selv — »staa dog op.«

v. Schimmelhausen rejser sig, men han har hørt at hendes Stemme er uden Vrede og ogsaa uden Forbavselse, og han hvisker hæst og gaar imod hende igen: »Madonna —«

Saa buldrer nogen op ad Trapperne med en voldsom og nærgaaende Støj, som faar v. Schimmelhausen til forpint at skære Ansigt, og Greven kommer raslende ind, fulgt af Gæster og tilfældige fremmede.

»Han er faldet ned!« skriger han, og hans blodskudte Øjne farer forvildet rundt i Salonen — »faldet ned — styrtet —!«

Og hele Sværmen mumler i Munden paa hverandre og hvisker og undertrykker forfærdede Udraab: »Faldet ned — — knust — — dræbt — død! — —«

v. Schimmelhausen bliver i et Nu kold som en Død. Foregik der noget i Grevindens Ansigt, som kun han saa? Har han sét hendes Ansigt stivne i en frygtelig Kamp for at bevare sin Selvbeherskelse, eller har han kun troet at sé det?

Han stirrer anspændt paa hende, mens han skærer igennem Larmen ved med høj Stemme at spørge:

»Er Manden død?«

Og der svares i Kor:

»Ja, død — dræbt paa Stedet — knust —.«

Han bliver et Øjeblik Midtpunkt for alles Opmærksomhed. Han har spurgt, og man vil svare ham det mest mulige paa én Gang. Den

tyske Journalistinde staar i Døren og sér sig rundt med Øjne, der lyser af Sensation og Nysgerrighed.

»Skrækkeligt —« siger hun — »kolossal Ulykke« — og saa forsvinder hendes Stemme i Koret.

v. Schimmelhausen gør en deltagende Bevægelse med Haanden, men hans Øjne forlader ikke Grevindens Ansigt. Han venter paa et Ord fra hende, en Lyd, et Blik, som skal forraade hende for bestandigt.

Saa siger hun roligt som altid, med en Stemme, hvis sagte og hovmodige Fasthed ikke gaar gennem Støjen, men dog naar hans Øren med hver Nuance:

»Stakkels Mand,« og et Øjeblik efter gentager hun lige saa roligt, »stakkels Mand« — idet hun vender sig mod Greven.

Spørgsmaalet i v. Schimmelhausens ufravendte Blik dør ikke.

Har han sét det, eller har han kun troet at sé, at hendes Øjne i et lynende Sekund har hvilet haardt og fjendtligt i hans.

Er Skriget i hende stivnet paa hendes Læbe af Had til hendes Spioner? Har hun væbnet sig allerede? Han tager ikke sit Blik fra hen-

de, skønt han mærker alle Øjnene om sig brænde i sit Ansigt og føler sig hudløs under deres hemmelige Forstaaelse.

Greven har sat sig i en Sofa, hans Hænder hviler paa hans Knæ, hans Ansigt er bøjet, han er overvældet, tilintetgjort midt i sin Fest og Sejrsrus.

Grevinden lægger sin Haand paa hans Skulder, han sér op og forsøger at samle sig.

»Stakkels Fyr —« mumler han — »stakkels Fyr.«

Hans Hustrus faste Haand paa hans Skulder faar ham til at tage sig sammen, han stryger sig over sin Pande og fatter sig.

»Ja, stakkels Fyr —« siger han og aander dybt ud og retter sig.

Ogsaa v. Schimmelhausen retter sig og aander ud. — — Aah nej — aah nej — der er ingenting. — Men hans Blik følger stadig Grevinden, som vil det holde hende fast, til hun har givet ham den fulde Sandhed.

Nogle gode Venner slaar Kreds om Greven, de tilfældigt tilstedeværende lister ud efter et sidste nysgerrigt Blik paa de tilbageblevne.

v. Schimmelhausen har ikke flyttet sig en Tomme, hans Blik er roligt, men stadig følger det Grevinden.

Hun forlader sin Mands Plads, hun nærmer sig Bordet, hun tager en Cigaret.

En vild Glæde blusser i v. Schimmelhausen — aah nej — nu har hun svaret ham — en saadan Selvbeherskelse er umulig, hun er jo dog et Menneske, en Kvinde — en Kvinde.

Han vil nærme sig hende med et »Hosiannah« — han vil knæle — han vil —

Men han gaar kun to Skridt imod hende og tænder en Tændstik for hendes Cigaret med en Haand, der ryster.

»Stakkels Fyr — stakkels Fyr —« siger Greven derhenne.

Grevinden staar tæt ved v. Schimmelhausen med sit Ansigt foran den røde Flamme fra hans Tændstik. »Oh ja —« siger hun og bøjer sig over Flammen og suger Røg til sig — »oh ja — men mest — beklager jeg dog — hans Kone.«

Saa løfter hun Hovedet og deres Blikke mødes over den blafrende Flamme fra den udbrændte Tændstik. For første Gang har hun sét helt paa ham, og der er en Anelse af et grusomt og trodsigt Smil paa hendes Ansigt, en kold og hovmodig Triumf, der faar ham til at slaa sit Blik ned.

— Han var gift — den lille Russer — v.

Schimmelhausen sætter sig for sig selv og tænker paa hendes dejlige og hovmodige Ansigt. Hun har forstaaet hans Tvivl — han bøjer angrende Hovedet — hun har villet straffe ham — men hun har ogsaa villet give ham Fred for den.

Han er udmattet efter den store Spænding. Af den tavse Kamp mellem dem, af sit Nederlag og af sin Sejr.

For hun har jo dog svaret ham! Og hendes kolde Vrede vil han sprænge med sin Liden-skab, med den Ild, der brænder i ham. For hende — for hende!

Han løfter sit Blik og søger bedende hendes.

Men hun har sat sig i en Lænestol med Hovedet lagt langt tilbage. Fjernt fra ham og fjernt fra den mumlende Kreds om hendes Mand. Alene som før, som altid.

Han tigger om hendes Blik med sine Øjne, men hun ænser det ikke, hun sér op i alle Lysene under Loftet. Han rejser sig og gaar langsomt forbi hende, men hun sér stadig op mod alle Lysene i Loftet. Og da han gaar forbi igen, har hun sænket Laagene for sine lyse Øjne.

Saa sætter han sig hen og venter. Han

venter paa hendes Tilgivelse, som han tror paa. Han venter paa hendes Naade, som han tror paa. Venter, venter, venter i grænseløs Underkastelse paa hendes Blik.

Men hun ænser ham ikke, ænser intet om sig. Hun har atter trukket sig ind i sig selv, gjort sig usaarlig for hemmelige Fornærmelser og hemmelig Anger. Hendes Ansigt er urørligt som hendes Skikkelse, og som de smalle Elfenbenshænder, der hviler udstrakt paa Stolens polstrede Sider. Hun vil ham intet godt og intet ondt, hun har lukket sin Sjæl for ham.

Men han skal erobre hende, trods alt. Om ikke med sine tiggende Øjne, om ikke med sine lidenskabelige Ord. Han skal erobre hende med sit Spil, ombølge hende med Toner. Han og han alene har sét det flakkende Lys i hendes Blik, naar hun er under Musikens Indflydelse, det vilde, flakkende Lys i hendes blege Øjne.

Endnu, endnu er hun kold, med et ensomt Hjerte. Endnu, endnu har ingen hed Længsel efter Elskov farvet hendes hvide Kinder. Urørlig og fjern sidder hun der med de store buede Laag roligt og hovmodigt sænkede oevr sine Øjne.

En Dame nærmer sig hendes Stol og taler sagte til hende og bøjer sig over hende. Og mens hans Hjerter hamrer, saa han maa presse sin Haand mod det, venter han paa hendes Svar, som var det Svaret til ham — venter, venter — venter —

Da skærer et Skrig, et hæst og forfærdet Skrig, gennem Værelsets mumlende Stilhed. En Dame har skreget op, og skriger igen og fylder Rummet med Rædsel. Man vender sig, man stirrer, man aner — og Grevindens Skikkelse ses et Øjeblik, ensom, urørlig, dødeligt stille i den dybe Stol.

v. Schimmelhausen har rejst sig, men hans Nerver er lammede, han opfatter kun som gennem tætte Taagemasser, hvad han hører og hvad han sér.

Greven er sprunget op og alle har bunket sig sammen om Grevindens Stol, et Sus af Stemmer fylder Rummet, og naar v. Schimmelhausens Øren, som langt borte fra:

»Lad mig — nej lad mig — besvimet — nej, lad Doktoren — Læge — aah Gud — hvad siger De — hent Vand — Doktoren — tag fat — pas paa — —«

Han sér dem samles og splittes, og han søger med sine Hænder at sprede Taagerne for

sine Øjne og sine Øren — de bunker sig sammen igen og splittes igen og bliver tavse. Saa bliver nogen løftet og baaret, Grevinden — og de puffer og skubber sig ud af Døren allesammen og mumler og jamrer og fylder Luftten med usigelig Rædsel.

v. Schimmelhausen følger med, han følger, og han venter, og han husker sig om — hvem følger han efter, hvad venter han paa —?

Bagefter staar han i en Korridor, mellem alle de andre og mange andre, som er komne til og staar bag ved ham. Og de hvisker og puffer til ham og ryster paa Hovedet og spørger, uden at han forstaar, hvad de egentlig vil, og hvad han selv vil.

Det er noget underligt noget, de hvisker. — »den lille Russer«, hvisker de — »Flyveren« — »hendes Landsmand« —

Det berører ham af en eller anden Grund ubehageligt, og han virrer med Hovedet og vrisser mellem sammenbidte Tænder og puffer til én, som puffer til ham. For nu er han vred og vil ikke finde sig i disse ubegribelige Ting længer. Saa lader de ham i Fred, og han staar lidt for sig selv med et lille tomt Rum om sig, og grunder over noget og venter — venter — venter hen i Vejret.

Til en Pige smutter ud af Døren, der foran,
og sér sig rundt med store forstyrrede Øjne,
og forsøger at bore sig Vej, mens hun sagte
besvarer hundrede sagte Spørgsmaal:

»Ja — død — — ja — Hjerteslag — —
Død —.«

HENDES ANDEN UNGDOM

I nde fra Barnekammeret lød smaa dumpe Slag. — Det var Hjalmar, som stadig trommede Marseillaisen paa sin Mave.

Hans Mo'r betænkte et Øjeblik, om hun skulde forbyde ham det endnu engang. Hun stod med Haanden paa Laasen og et halvt bekymret og halvt fraværende Udtryk i Ansigtet og regnede ud, at hvis hun forbød ham det, vilde han vel sagtens finde paa noget, som muligvis vilde vække de to andre, der nu endelig efter en haardnakket Kamp med Søvnens lod til at være blevne overvundne. Og Hjalmar blev vel nok ked af det, naar han mærkede, at ingen tog Notits af det.

Saa listede hun hen til den lille Seng, der stod for Fodenden af hendes og hendes Mands, og forvissede sig om, at Tulle sov trygt og ikke havde sparket Dynen af sig.

Nu havde hun omtrent en halv Time, som

var hendes egen. Hendes Bevægelser blev saa livlige og stilsfærdige, det blonde Haar spandt og gnistrede sagte under Kammen, som et Akkompagnement til hendes hastige Tanker, der fløj fra Selskabet forleden og til Selskabet nu i Aften. Og hun prøvede for hundredende Gang at komme til Klarhed over, om det var hendes Mand, der havde inviteret alle de fremmede Mennesker, eller om det paa en eller anden Maade var hende selv, der var kommet til det, eller om det ikke var de fremmede, der havde inviteret sig selv. Og hun kombinerede ved Hjælp af sin Fantasi og Hukommelse en Samtale, hvoraf det temmelig tydeligt fremgik, at hendes Gæster havde inviteret sig selv. Og da hun for hundredende Gang var kommet til det Resultat, saa hun lettet og næsten glad paa sit eget Ansigt i Spejlet, skubbede Ansvarer fra sig og sagde halvhøjt:

»Ja, saa maa de ved Gud ogsaa tage det, som det falder!«

Nu laa Haaret i en stor og sirligt glinsende Snegl om Baghovedet, mens Forhaaret krusede sig i en let Bølge om hver Tinding. Hun lænede sig over Toiletbordet og saa et Øjeblik opmærksomt paa sit Ansigt og tænkte

saa igen paa sine Gæster. Det vil sige paa Overretssagfører Bruun. For det var det underlige, at vel var der bedt otte eller ni Mennesker, men naar hun tænkte paa sine Gæster, saa var det, som om de var Overretssagfører Bruun alle sammen. Det var *ham*, »der maatte tage det som det faldt,« det var *hans* Entré i den ikke meget rummelige Lejlighed, det var *hans* Blik over det dækkede Bord, det var *hans* Opfattelse af Tingene, som hun søgte at forestille sig.

Det var ogsaa med *hans* Øjne, hun undersøgte sit eget Ansigt i Spejlet og fandt smaa Rynker, som hun aldrig før havde sét. Og en fin og skarp lille Tegning fra Næsefløjene til Mundvigene, som hun havde glemt, at hun nogen Sinde havde været foruden.

Og saa Munden selv da? Hun satte Tænderne i Læberne og bed dem og sugede dem og saa et Øjeblik med hastig Glæde, at de blev røde og levende, og tænkte rebelsk, at hun aldrig mere vilde lade dem hvile og blive tørre og blege.

Hendes Tanke blev dristig ved det lykkelige Resultat, og hun begyndte med Fingrene at massere sin Hals, der faldt lidt i det rosa

omkring Ørene og ligesom strammede lidt ved Haarrødderne. Hun tænkte fortrydeligt paa, at Skylden for dette maatte søges i hendes daglige høje Halsflipper, for der var Kvinder, som var ældre end hun, der havde smukke, hvide Halse, og hun masserede heftigt og nervøst den fine Hud, der langsomt sprængtes rød under hendes uøvede Hænder.

Og da hun opdagede, at Virkningen havde været en anden end beregnet, pressede hun en Svamp med koldt Vand paa det ømfindtlige Sted og fik en rød, skarpt afgrænset Plet ud af det. Utaalmodigt tørrede hun den af med Haandklædet, mens hun prøvede paa at gøre sine iltre Fingre rolige for ikke at gøre ondt værre.

Da fik hun en Tanke, og det saa ud, som den ulykkelige røde Plet paa Halsen bredte sig over hele hendes Ansigt, mens hun hurtigt kastede en Frisérkaabe om sig og løb ud i Køkkenet. — Kokkepigen stod rød og svedt over Komfuret, og Pigen, som hun havde laant hos sin Søster, tørrede Byttetallerkener af og ingen af dem saa paa hende, men alligevel følte hun deres Øjne i sin Nakke, mens hun hurtigt hældte en Smule Mel ud paa en Underkop og hele Tiden med Ryggen

til de beskæftigede Piger, forsvandt ind i sit Soveværelse.

Indtil denne Klokketime, paa denne Dag, havde hun haft den Opfattelse, at det var uanstændigt at hjælpe paa sit Ydre med Skønhedsmidler. Det var ikke mange og lange moralske Grunde, hun havde haft derfor, det havde bare været en Fornemmelse. Og den Fornemmelse sad stadig i hendes Fingre og fik dem til at skælve, mens hun med et lidt skræmt og tyvagtigt Blik i sine bestandigt noget fraværende Øjne, drejede Nøglen til Sovekammeret om og hastede hen til Spejlet med den lille Underkop i sin fastknugede Haand.

Hun fandt lidt Vat frem af en Skuffe og begyndte at fordele Melet over sin Hals, men hvor let hun end dyppede Vattet, hang der dog bestandig for meget Mel ved. Hun tørrede det omhyggeligt af og begyndte iltert forfra, og da Resultatet stadig blev, at enten kunde Melet ses, eller ogsaa kunde det ikke ses, og begge Dele var lige galt, gav hun sig med en lidt fortvivlet sammenkneben Mund til at gnide det rundt i sit Ansigt for paa den Maade at udjævne Uligheden mellem den kunstigt hvide Hals og Ansigtet.

Der blev taget i Dørhaandtaget udefra, og det gav uvilkaarligt et Gisp i hende. Hun lagde dækkende sin Haand over Underkoppen.

»Hvad Fanden har Du lukket af for?« sagde hendes Mand udenfor.

»Nu skal jeg straks — jeg klæder mig paa — vent bare — — hvad er Klokken?« sagde hun.

»Om ti Minutter har vi dem,« svarede han — »kunde Du ikke hjælpe mig et Øjeblik med et Par Sting?«

»Om ti — allerede — vent bare — eller bed Marie om at hjælpe Dig,« sagde hun.

Han gik bort fra Døren. Hun trak Vejret dybt og lettet og slog begge Hænder for sit Ansigt og gav sig konfust til at gnide sine Kinder for at slette de forbryderiske Spor af Melet. Men da hun tog Hænderne bort og igen saa sig i Spejlet, kunde hun ikke undgaa at sé, at den Rødme, som var foraarsaget ved, at hun havde gnedet sine Kinder, klædte hende, og at der akkurat var blevet saa meget Mel siddende, at det slørede de smaa skarpe Træk og gjorde Ansigtet ungdommeligt.

Hun blev bange for at hendes Øjne skuffede hende, og bøjede sig atter ganske tæt hen til

Spejlet og saa igen med *hans* Øjne paa sig selv.

Men han saa anerkendende ud, Overrets-sagfører Bruun. Han *saa* anerkendende ud!

Hun blev saa glad, at hun smilte til sig selv, og Fornemmelsen af Forbrydelse forsvandt med det samme.

»Det er min anden Ungdom,« tænkte hun, »denne Tid — disse Aar — det skal jo være min anden Ungdom!«

Og hun bukkede sig raskt og hældte bekymringsløst Resten af Melet i det lille Møbel under Tulles Seng.

Saa pakkede hun Blusen ud, som hun havde laant af sin Søster for denne Aften.

Egentlig havde hun bare villet laane et lyst Sjal til sin lilla Kjole, men saa havde Søsteren overtalt hende til at tage den mælkefarvede Bluse med Udskæringen og den fine Guldksipling. Og nu stod hun og pakkede den ud med en let og næsten munter Følelse af Andagt og Forbrydelse, og tog den paa, som en Dame, der er vant til at gaa med bar Hals indfattet af Guldksiplinger.

Hun stod og smilte til sit eget Ansigt, som hun syntes var langt fra at ligne det Hverdagsansigt, hun havde sét, da hun begyndte

at klæde sig paa. Dette Ansigt her var ungt, og det saa glad ud, og det var et Ansigt til Fest, selve hendes Haar dansede! Hendes Liv var forlænget med en lykkelig, ubekymret Stund, som helt var hendes egen.

Saa var det bare den lilla Nederdel og saa Søsterens fine guldindvirkede Bælte.

Nu var hun færdig. Hun drejede sig rundt og forsøgte at sé sin Ryg. Lidt for tynd var hun jo nok — lidt — lidt — — afpillet maaske.

Men selve den Erkendelse kunde ikke sætte hendes Stemning ned. For hun var jo da slank og — og der var noget — ja, ungdommeligt over hendes Skikkelse — baade naar hun saa med sine egne milde og Overretssagfører Bruuns kritiske Øjne.

Men det var jo ogsaa — det *var* jo hendes anden Ungdom!

Nu dundrede hendes Mand paa Døren igen.

»Hør, véd Du hvad —« sagde han derudefra.

Hun gik hurtigt hen og lukkede op.

»Du kunde s'gu gerne skynde Dig lidt mere,« sagde han og busede ind — »naar Du véd, jeg skal være færdig.« — Han saa paa hende — — »Hvordan er det, Du er lavet til?« sagde han.

»Hvordan?« sagde hun lidt udfordrende og blev rød.

»Skal Du paa Bal,« sagde han.

»Det véd Du jo godt, jeg ikke skal.«

»Siden Du er nedringet.«

»Jeg er ikke nedringet, jeg er udskaaret.«

De talte begge i en let og kold Tone, som de ikke mente. De var nervøse og vilde gerne have skændtes grundigt, men de kunde ikke komme til det af bare Festforberedthed.

»Ja, for min Skyld ingen Allarm,« sagde han og gik forbi; og hun gik ind i Dagligstuen.

Der stod hun et Øjeblik og saa sig om. Og hun kneb Øjnene lidt sammen, mens der gik et lille forpint Drag over hendes Mund ved at sé paa disse blaa Fløjels Udstyrsmøbler, og det lidt skæve, runde Bord. Hun huskede godt, at hun i sin Tid havde syntes, at de var hertugelige, og til daglig skænkede hun aldrig deres pompøse Armodighed en Tanke, udover, at der intet Støv matte være i Snirklerne; men i dette Øjeblik saa hun paa dem med en fremmeds Øjne — med hans — og blev grebet af pinende Lede.

Men saa fik hun Øje paa sit eget Billede i

Spejlet og blev rød af Glæde og gik ganske tæt hen til det.

Gud, aah Gud, er det mig, tænkte hun — jamen saa — saa er jo min anden Ungdom bedre end min første — smukkere; jeg havde Lyst til at sige Tak til nogen! —

I det samme mærkede hun en sveden, en rigtig ubeskrivelig sveden Stank i Stuen.

Hun saa sig et Øjeblik raadvild om, og fo'r saa ud i Køkkenet.

Der stod Kokkepigen og rørte og rørte rassende i en Kasserolle, mens hele Køkkenet var opfyldt af brændt Em.

»Hæld den over i en anden Kasserolle,« raabte hun aandeløst og greb selv Kasserollen, fik fat i en anden og hældte den sydende Vædske deri.

Saa lugtede hun spændt ned i den.

»Den er sveden,« sagde hun mat.

Kokkepigen gned sig over sit rødglinsende Ansigt.

»Man kan ikke være to Steder paa een Gang,« sagde hun fornærmet og grædefærdig, »man kan ikke sy Knapper i Herrens Klæder og passe Maden paa samme Tid.«

Søsterens Pige vendte diskret en haanlig Ryg til.

»Der er jo heller ingen, der siger noget,« sagde hun med en Stemme, der rystede lidt af Sindsbevægelse. »Luk bare et Vindu op.«

Selv gik hun ud i Korridoren og lukkede Døren til Gangen op. Den svedne Lugt havde lagt sig jævnt og gennemtrængende over hele Lejligheden.

Hendes Mand aabnede Døren til Sovekammeret:

»Kan I ikke engang passe Maden, naar I er tre Fruentimmer om det,« sagde han op-hidset, og børstede ned ad sig.

»Lad være,« raabte hun, — »lad være.«

»Hvad skal jeg lade være med,« sagde han og fulgte hendes opskræmte Pegefinger, som viste ned ad hans Kjole og Bukser.

»Hvad Fanden — hvordan er det — hvem Fanden har kommet Mel paa Børsten,« buld-rede han, »det er s'gu en net Redelighed.«

»Mel,« sagde hun — — »jeg — — nu skal jeg komme med en anden!«

Hun fo'r ud efter en anden Børste og gav sig til at børste Melstriberne af ham.

»De kan være her, hvad Øjeblik det skal være,« sagde han — — »og jeg sér ud som et Svin — hvorfor sørger Du ikke for, at Bør-nene ikke leger med Klædebørsten.«

Hun svarede ikke, men børstede ophidset.

»Gaar det af?« spurgte han.

»Ja,« svarede hun febrilsk, »hvis Du bare kunde staa roligt et Øjeblik.«

»Roligt — ja, det kan Du s'gu sagtens sige — hvor er Saksen? Manchetterne flosser naturligvis — der er jo ingen der nogen Sinde sér efter om *mit* Tøj er i Orden. — Ti stille, Hjalmar!« brølede han, »ellers skal jeg være der!«

»Uhu, hu,« klynkede Tulle.

»Hsh, hsh! skrig dog ikke saadan,« sagde hun, »nu har Du vækket Tulle.«

»Saa giv hende en Endefuld,« sagde han, »nu kan det vel være nok med den Børsten, »jeg har glemt at faa Cigarer!«

»Uhu, hu!« skreg Tulle.

Han rev sig løs, kastede Frakken om sig og løb ned efter Cigarer. Hun forsvandt ind i Soveværelset til Tulle, der sad op i Sengen og allerede brølede af fuld Hals:

»Uhu! hu! hu! hu!«

»Ti stille!« sagde hun ophidset og lagde Barnet ned.

Men Tulle rejste sig straks op igen og satte i et vældigt forurettet Hyl.

»Jeg kan ikke sove, naar Tulle skriger,«

raabte Hjalmar triumferende inde fra det andet Værelse, »jeg kan ikke sove, jeg kan ikke sove!«

Det ringede.

Ingen lukkede op.

Hun stod et Øjeblik forvirret midt paa Gulvet og fik Øje paa sig selv i Spejlet. Der sad en stor sort Plet paa hendes ene Kind ude fra Komfuret.

Hun tog hastigt en Svamp og tørrede sig rundt i Ansigtet med den og gned sig voldsomt med Haandklædet.

»Uhu! hu! hu! hu! hu!« hylede Tulle.

Det ringede igen.

Hun stod stille og tav aandeløst — kun Tullens Hyl skar gennem Huset, og fra Køkkenet raslede det, som om samtlige Byttetal-lerkener gik i Gulvet.

»Jeg kan ikke sove, naar Tulle skriger!« skingrede Hjalmar!

I det samme stak nogen Nøglen i Døren, og hun forstod, at hendes Mand kom med Cigaretterne og samtidig lukkede Gæsterne ind.

Hun trak Vejret dybt og gik mekanisk hen til Spejlet.

Hendes Ansigt var rødt af Gnidningen med Haandklædet og Sindsbevægelse, hvert Spor

af det dækkende Mel var forsvundet, Trækene strammede, som om der var syet med for smaa Sting over dem. De smaa bitte Furer og Rynker stregede sig selv energisk under i det rødskjoldede Ansigt.

De talte og lo i Korridoren. Tulle tudede sagtere for at lytte til de fremmede Stemmer. Hjalmar tav.

Men hun stod og saa paa sit eget Hverdagsansigt i Spejlet.

Hun tænkte slet ikke paa at komme Mel paa igen. Hun glattede ikke engang sin eftertænksomt rynkede Pande ud. Hun stod blot og ledte efter sin anden Ungdom med en kejtet Fornemmelse af at have overskredet Grænserne for sin egen Ydeevne.

Der havde dog været et Øjeblik, et lille rigt Øjeblik, hvor hun havde levet i en anden Luft, hvor hun havde drømt om noget med Vaar og Vin og Violer, der var sødere end noget, hun før havde drømt eller levet.

Men det var blevet borte, aldeles pludseligt, i en Os af sveden Mad, Barnehyl og Fatigdom.

Hun glattede sit Haar og bøjede sig tæt ind til Spejlet, og saa med en Mindelse fra før

paa sig selv med en andens Øjne — med *hans*. —

— Men det var med sine egne hun græd. —

Saa tørrede hun med en heftig Bevægelse Taarerne væk, kyssede Tulle, snærpede Munden, der bævede lidt, sammen, og gik roligt og adstadigt ind til sine Gæster.

TROLD

»Trolld,« sagde Trolds Mo'r, »vær en god Dreng og lad være med at klimpre paa Klaveret, Mo'r har Hovedpine!«

»Jeg er ked af, at du altid har Hovedpine,« sagde Trolld og satte uforstyrret de smaa knyttede Næver skiftevis paa de hvide og sorte Tangenter.

»Jeg har ikke altid Hovedpine — hør nu — vær en god Dreng og lad være Trolld — gaa ud i Gaarden og leg«.

»Nej,« sagde Trolld forkælet, »der er saa kedeligt i Gaarden, og du leger heller aldrig med mig mere.«

»Hvad er det for noget Snak, Trolld! Vist leger jeg med dig! sig dog ikke saadant noget, som der ikke er Spor af Mening i!«

»Det er ikke noget Snak,« sagde Trolld og bombede eftertrykkeligt paa Tangenterne, og gentog triumferende og i Takt: »leger aldrig med mig mere—leger aldrig med mig mere!«

Hans Mo'r holdt sig for Ørene og saa vred ud i Øjnene.

»Hold op, Trolde — straks — din uartige Dreng — ellers skal du faa nogle Smæk!«

Trolde vendte sig om med et udfordrende Blik.

»Ingen har Lov til at smække mig, det siger Maren selv!«

»Jo, naar du er uartig skal du have Smæk, ellers lærer du aldrig at blive artig!« sagde hans Mo'r og prøvede paa at se forfærdelig fornuftig ud.

»Jeg bliver ikke artig, naar jeg faar Smæk,« sagde Trolde belærende, »for saa tuder jeg jo!«

Hans Mo'r saa et Øjeblik raadvild paa ham.

»Hvis du ikke er artig, kommer Onkel Knud aldrig mere og besøger dig!« sagde hun triumferende.

»Det maa han netop heller ikke,« sagde Trolde, »for saa gaar I bare ud og spadsere, og saa klæder du mig ikke selv af, og saa skal Maren altid lægge mig i Seng!«

Hans Mo'r vendte sig lidt bort. »Du holder jo saa meget af Maren,« sagde hun.

Trolde nikkede langsomt og vægtigt.

»Ja,« sagde han, »og hvis du vil gifte dig

med Onkel Knud, saa vil jeg ikke være gift med dig mere, men saa vil jeg være gift med Maren!«

»Hvad er det du siger!« sagde Trolds Mo'r og blev rød og vred, »hvem lærer dig saadant noget? hvor tør du sige saadan til din Mo'r?«

»Jo,« sagde Trold bestemt, »for jeg vil ikke være gift med Onkel Knud, og man kan heller ikke være gift med mere end een, det har du selv sagt.«

Trolds Mo'r satte sig ned og saa længe paa ham.

»Hvad er der?« sagde Trold, da det varede for længe.

»Trold,« sagde hun sagte — — »Du holder jo saa meget af Onkel Knud.«

»Nej,« sagde Trold afgjort, »for han leger heller ikke med mig mere, I gaar bare Tur.«

Trolds Mo'r tav, og Trold vendte sig igen om til Klaveret og begyndte at trykke ganske sagte paa Tangenterne.

»Hør,« sagde han fornøjet, »jeg kan spille, uden at det siger noget!«

»Trold — kom lidt hen til Mo'r!«

»Hvad er der?« sagde han og kom hen til hende og kravlede op paa Skødet af hende.

Hun trykkede ham op til sig og kyssede hans Kind og strøg ham over Haaret.

»Vilde du ikke gerne have en Fa'r,« sagde hun sagte.

»Jeg her een,« sagde Trold skødesløst og pegede paa Billedet over Klaveret.

Hans Mo'r saa ikke op, hun lagde sit Hoved paa Trolds lille Skulder.

»Han er død,« sagde hun.

»Det gør ikke noget,« sagde Trold.

Og lidt efter virrede han med Hovedet og lo.

»Du kilder mig paa Halsen med dine Øjne,« sagde han fornøjet.

Trolds Mo'r løftede sit Hoved.

»Hvis jeg — —« sagde hun — »hvis han — hvis Mo'r blev gift med Onkel Knud, saa blev Onkel Knud din Fa'r — vilde det ikke blive morsomt?«

»Nej, for han rusker mig,« sagde Trold.

»Det er ikke sandt!« sagde hun, »fy, Trold!«

»Jo, det er!« sagde Trold bestemt.

»Saa havde du været uartig, og saa var det, for at Mo'r ikke skulde blive bedrøvet over dig.«

»Nej, jeg havde ikke,« sagde Trold, »jeg havde bare kommet til at træde ham lidt. Saa

ruskede han mig og sagde — — nej, jeg kan ikke huske, hvad han sagde, men det var »Unge«, og saa gav han mig ti Øre til Bolsjer og dem smed jeg og vilde ikke samle dem op, og jeg stampe ogsaa, og saa sagde han, at jeg skulde være en god Dreng og ikke sige det til Mo'r og gøre hende bedrøvet, men Maren sagde selv, at han var slet ikke min rigtige Onkel og, at han var en rigtig Lumskeper, men jeg har heller ikke sagt det, vel?»

Trolds Mo'r satte ham ned og gik hen til Vinduet.

»Du skal sige alt til Mo'r,« sagde hun.

»Ja, og Maren siger ogsaa, at det er bare Onkel Knuds Skyld, at vi ikke skal paa Landet til Farmo'r, og han vil ruske mig meget mere, hvis han bliver gift med mig!«

»Onkel Knud holder saa meget af dig,« sagde hans Mo'r, men hun sagde det ganske sagte.

»Jamen jeg holder ikke af ham,« sagde Told koldblodigt, »og jeg vil aldrig gifte mig med ham, selv om han vil, og saa kan han heller ikke blive min Fa'r. For jeg har ogsaa een i Forvejen.« —

Der blev saa stille i Stuen.

Trold begyndte at overtænke Forslaget om at gaa ud i Gaarden, men saa ringede det.

»Der er han!« sagde Trold veloplagt. »Skal vi gemme os under Bordet, hvad! — saa kan han ikke finde os, — og saa gaar han igen — og saa kommer han maaske aldrig mere igen — — aah, skal vi, hvad!«

Trolde Mo'r gik hurtigt og sagte over Gulvet og aabnede Døren til Køkkenet paa Klem.

»Maren,« kaldte hun dæmpet — »Maren, luk op — og hvis det er — sig — vil De sige —« hun rømmede sig sagte — »at jeg — at vi alligevel rejser i Morgen — og at jeg har travlt — og at jeg ikke kan tage imod Herren.«

Saa lukkede hun Døren.

Trold stod med spillende Øjne og sammenbidt Mund til han hørte Entrédøren smække, saa sagde han henrykt:

»Sikken Sjøv — nu kan han ikke finde os — og i Morgen skal vi til Farmo'r paa Landet!« — Han begyndte at danse. Men pludselig stod han stille og sagde mandigt og grænseløst forarget:

»*Tuder du!*«

DEN EVIGE TILBEDER

» **E**n Herre? Jamen hvilken Herre? Hvad vil han?»

»Han taler et fremmed Sprog.«

»Et fremmed Sprog? Naa — ja. Lad ham komme ind.«

Saa kom han.

Han var ung. Han var smuk. Han var distingueret. Han havde blide, brune Øjne. Og han havde en Buket Roser i den ene Haand og et Brev i den anden.

»Frue,« sagde han paa tysk med en velklingende Stemme, »De undskylder, at jeg gør Dem min Opvartning, jeg har et Brev til Dem fra en fælles Veninde!«

Derpaa bukkede han og rakte Brevet og Roserne frem imod mig.

»Tusind Tak,« sagde jeg og lugtede til Roserne.

»Mit Navn er Siegfried Oppenheim, vor Veninde, som sender mig, Rosa Erhardt.«

»Aah, Rosa!« sagde jeg. »Hvor morsomt, vær saa god at tage Plads.«

Han satte sig.

»De er kommet lige fra Tyskland?« spurgte jeg.

»I Morges,« svarede han.

»Naa, i Morges?« sagde jeg overrasket. Klokken var godt 11.

Pavse.

»De skal maaske studere her — —?« sagde jeg.

»Studere, nej. Nej, jeg skal ikke studere.«

»Ikke! Saa—aa. Jeg véd ikke, hvorfor jeg fik den Idé, at De var Maler?«

»Nej, jeg er ikke Maler.«

Pavse.

Jeg lugtede igen til Roserne.

»Det er dejlige Blomster,« sagde jeg.

»Ja, de er rigtig smukke,« svarede han.

»Og hvorledes har Rosa det?« spurgte jeg livligt for at faa Tempo i Samtalen.

»Ikke rigtig godt,« svarede han lidt bekymret og saa paa mig med sine blide Øjne.

»Aah, er hun syg?«

»Nej, ikke absolut syg — træt — nervøs. Hun var ogsaa forkølet.«

»Tænk, var hun forkølet,« sagde jeg delta-
gende, »dog vel ikke noget alvorligt?«

»Det haaber jeg ikke,« svarede han.

Pavse.

»Bliver Hr. Oppenheim længe her i Byen
eller — eller er De maaske paa Gennem-
rejse?« sagde jeg endnu livligere.

»Det véd jeg ikke — maaske bliver jeg her
længe,« svarede han.

»Naa, det er maaske en Forretningsrejse?«

»Nej, det er ingen Forretningsrejse.«

Pavse.

Saa hævede han sine melankolske Øjne og
sagde:

»Jeg er her for min Fornøjelse. Rosa mente,
det vilde gøre mig godt!«

»Aah, for Deres Fornøjelse,« sagde jeg.
»Det var da morsomt!«

»Ja,« sagde han.

Pavse.

Jeg begyndte at pille Bastbaandet af Ro-
serne — det var altid en Beskæftigelse.

»De — De vil maaske besøge Teatrene?«
spurgte jeg.

»Aah, — naa, det har jeg ikke tænkt paa,«
svarede han.

»Musæerne?« foreslog jeg.

»Musæerne — maaske,« sagde han.

»Thorvaldsen —« sagde jeg, men da var min Stemme vist temmelig døende.

»Aah ja, Thorvaldsen,« sagde han føjeligt.

Jeg havde faaet Baandet af Roserne, og havde delt dem og havde samlet dem igen, og havde undersøgt hver af dem nøje, og havde lugtet dem igennem flere Gange.

»Jeg tror, jeg vil sætte dem i Vand,« sagde jeg.

»Ellers visner de,« sagde han.

Saa rejste jeg mig op og ringede og fik Vand ind i en Vase, ordnede Blomsterne i den og satte den paa Bordet.

»Se saa!« sagde jeg.

Men det svarede han ikke paa — og det var jo heller ikke noget egentlig Spørgsmaal.

Men saa tog jeg mig sammen.

»Ja, undskyld, Hr. — Hr. Oppenheim,« sagde jeg, »det har været mig en stor Fornøjelse — jeg glæder mig til at læse Rosas Brev — men jeg maa desværre klæde mig om nu, jeg skal ud.«

Han rejste sig straks.

»Det har været mig en overordentlig Ære at gøre Fruens Bekendtskab,« sagde han, jeg er Dem meget taknemmelig for den elskvær-

dige Modtagelse, De har givet mig. Hvor-
naar maa jeg gøre Fruen min Opvartning?»

»Hvornaar — ja — lad mig sé,« — jeg
tænkte mig om, det var Onsdag — — »vil De
ikke — vil De ikke gøre mig den Fornøjelse
at være min Gæst paa Onsdag, paa Onsdag
Aften?»

»Onsdag Aften, mange Tak — hvad har vi
i Dag — Onsdag — mange Tak. Saa vil jeg
tillade mig at aflægge Visit forinden—«

Og i Døren hævede han sine blide, melan-
kolske Øjne, som virkelig allerede havde faaet
et helt trofast Udtryk, og sagde:

»Og hvis Fruen skriver til Rosa, maa jeg
bede hilse saa mange Gange!«

»Det skal jeg,« sagde jeg hjerteligt.

Saa gik han.

Jeg pustede lidt. Han var køn, og han var
vist ogsaa rar, men han var ikke nem. —
Saa aabnede jeg Rosas Brev.

Der stod blot tre Ord paa et Kort: »*Skyd
ham ned!*« stod der.

Jeg satte mig mat paa en Stol.

Dette var om Onsdagen.

Om Torsdagen kom der en Buket mørke-
røde Roser (de forrige var gule) med ved-

hængende Kort: Siegfried Oppenheim. Om Fredagen kom han selv.

Visitten forløb omtrent som den forrige. Hr. Oppenheim lod til i al Stilfærdighed at befinde sig særdeles vel, og hans mørkebrune Øjne havde antaget et Skær af Troskab, som virkelig var rørende i Betragtning af vort korte Bekendtskab.

Om Lørdagen kom der lyserøde Roser, og om Søndagen løb jeg paa ham lige om Hjørnet, da jeg skulde ud.

Om Mandagen gjorde han Visit, og om Tirsdagen kom der Ildliljer. Onsdag Aften var han min Gæst, og hele Torsdagen hverken saa eller hørte jeg ham.

Om Fredagen kom han og gjorde Undskyldning for, at han ikke havde ladet høre fra sig om Torsdagen, han havde ligget i Sengen og var ikke rask endnu, men han havde syntes, det var for galt at lade to Dage gaa uden at lade sig høre eller sé. Jeg bad ham paa det venligste om at opgive slige Hensyn, han svarede mig med et Blik, der bragte mig til Tavshed. Om Lørdagen kom der Blomster, og om Søndagen kom han i Bil for at bede mig være sin Gæst til en Udflugt.

Om Mandagen mødte jeg ham om Hjørnet,

og om Tirsdagen fik jeg baade Blomster og mødte ham om Hjørnet. Om Onsdagen gjorde han Visit, men da lyste hans Øjne af en saa fanatisk Hengivenhed, at jeg foretrak at tilbringe Torsdagen i min Seng og skrive til Rosa. — Jeg skrev: »Det strider mod mine Principper at slaa fremmede Mænd ihjel, fordi de keder mig. Ikke fordi jeg ikke synes, at det er Grund nok, men fordi det er forbudt af Politiet. Jeg er træt, nervøs og forkølet! Kald ham tilbage!«

Jeg fik omgaaende Svar:

»Jeg er selv lige kommet mig. Jeg vil ikke have ham tilbage for alt i Verden. Send ham videre. Jeg fik ham paa samme Maade!«

Dette gav mig noget at tænke paa. Jeg laa i min Seng som i et Bed af Blomster, der allesammen var Opmærksomheder fra Hr. Oppenheim, og udspekulerede en Maade at slippe af med ham paa.

Jeg skrev til ham:

»Kære Hr. Oppenheim! Da Lægen har forberedt mig paa et længere Sygeleje med paafølgende Rekreationstur til Syden, tager jeg paa denne Maade en foreløbig Afsked med Dem. Vi ses forhaabentlig ad Aare! Da De ofte har ytret Lyst til at lære den norske

Natur at kende (han havde aldrig mælet et Ord om det), sender jeg hermed vedlagt en anbefalingsskrivelse til en Kusine i Kristiania, hvis Skønhed, Godhed og Elskværdighed vil være Dem en rigelig Erstatning for Rejsens Besværlighed. Med de bedste Hilsener og Tak for den Tid osv. osv.»

Til min Kusine i Norge skrev jeg:

»Tilgiv mig, jeg kan Gud hjælpe mig ikke andet! Amen.«

Og med dette rejste han.

Fjorten Dage efter fik jeg Brev fra hende. Der stod:

»Hvor har du faaet ham fra, og hvad skal jeg gøre med ham? Mit Rygte er ødelagt. Mit Helbred er nedbrudt. Send Bud efter ham, for Guds Skyld!«

Jeg svarede:

»Send ham videre. Jeg har faaet ham paa samme Maade. Han er vant til det!«

Senere hørte jeg, at hun havde eksporteret ham til Sverrig. Derfra skal han være gaaet direkte til Finland.

Hans videre Spor fortaber sig i det indre Rusland.

DRØMMESKØGEN

5*

Da Søster Elisabeth og jeg bliver ene, siger hun:

»Da de unge Piger fortalte Spøgelseshistorier og spurgte, om jeg ikke havde sét overnaturlige Ting eller haft Hallucinationer, sagde jeg nej for ikke at skræmme dem. Men jeg talte ikke Sandhed. Jeg har haft en Hallucination. Jeg har sét noget.«

Søster Elisabeths blide og alvorlige Ansigt bliver endnu en Tone alvorligere, og grebet af hendes Stemmes slørede og næsten undrende Betagethed, spørger jeg sagte:

»Hvad har De sét?«

»Jeg har sét Døden,« svarer hun.

Vi tier begge længe. Naar Søster Elisabeth siger, at hun har sét Døden, tror jeg hende. Men jeg er lige saa bange, som de unge Piger, og jeg er kun nysgerrig efter Livet.

Søster Elisabeth taler igen:

»Og der var én til, som saa den — Døden.«

Da forstaar jeg, at hun vil sige det engang, og at hun længe har tiet om det, og at hun nu vil tale, maaske netop fordi jeg ikke har Lyst til at spørge. Og hendes Vilje tvinger mig, jeg spørger tøvende:

»Hvorledes sér den ud — Døden.«

Hun sér næsten forbavset paa mig.

»Det véd jeg ikke — jo — — som altid. Jeg tror den ligner Billederne — et Skelet var det — jeg saa den kun hurtigt, og maaske var den der slet ikke, jeg var saa optaget af noget andet.«

Jeg vender mig hurtigt om, for Søster Elisabeths Blik sér forbi mig og gør mig utryg.

»Det var underligt,« siger jeg uvilligt og rykker mig uvilkaarligt nærmere — det var underligt, at De var optaget af noget andet, naar De saa — —« og med en Haandbevægelse fuldender jeg Sætningen af sky for Ordet.

»Ja, det var underligt,« siger hun med sin slørede og forbavsede Stemme, »men alting var underligt dengang — det var underligere end Døden.«

Saa tier vi begge længe igen.

»Vil De høre det,« siger hun saa, og hendes Blik hefter sig stort og spørgende paa mig —

»jeg har aldrig fortalt det før — jeg vilde aldrig fortælle det til nogen, der vilde dømme — jeg vilde aldrig fortælle det til nogen, der vilde sige noget haardt om det — eller ikke forstaa det.«

»Tak,« siger jeg, bevæget over at hun taler saaledes.

Saa fortæller Søster Elisabeth:

»Jeg var i Pleje hos — aah ja, det er jo ligemeget hvor. Det var en fin, gammel Dame, jeg plejede. Lidt forkælet var hun af Mand og Børn, og Venner og Bekendte, for hun var nu saadan! Naar hun smilede kunde hun faa os til hvadsomhelst, saa sødt var hendes Smil. Hendes Haar var hvidt, og hendes Øjne var sorte. Det var et ungt gammelt Ansigt, og hun selv var somme Tider som et Barn. Men somme Tider var hun ogsaa som en værdig gammel Kvinde, og maaske elskede jeg hende mest saadan; for saa var hun ligesom altings Mo'r, og jeg tror hun forstod alting i Verden og elskede det, og mest det, der var ondt. — Men alt det er noget, jeg har fundet paa bagefter, for den Gang elskede jeg hende bare, og vilde føje hende og gøre det saa godt for hende, som jeg kunde.

Hun var lidt bange for mig først. Hun var

altid bange for fremmede Mennesker — hun laa saa artigt, de første Dage, og fulgte mig med Øjnene, og hviskede med sine voksne Børn og sin Mand, naar de kom ind til hende, og tog Medicinen af min Haand med en lydig Grimace og prøvede paa at smile bagefter.

Men da hun kendte mig, og havde faaet mig under sit Herredømme, som de andre, havde jeg ingen Magt over hende mere. Jeg maatte tigge hende om at tage Medicinen, jeg maatte overtale hende til at faa Lov til at give hende Omslagene paa — da var hun som et Barn. Hun kunde surmule og klynke sig fri, eller gøre Narrestreger for at faa mig til at glemme. Hun kunde efterabe Lægen, saa jeg kom til at lé, og saa lægge sig hen og sé saa bedrøvet ud, at vi kom til at græde.

Men hvis vi var bedrøvede, fik hun ikke Fred førend, hun havde faaet os glad igen — aah, hun var ikke nogen nem Patient, men vi elskede hende.

Hun var syg, hun var saa syg, at hendes Ansigt Dag for Dag svandt ind, og kun var en lille bleg Ramme om hendes sorte brændende Øjne. Og hun led. Somme Tider rev hun med sin lille tynde Haand i sit hvide Haar og skreg og græd — naar hun saa fik Mor-

fin og Smerterne lettede, smilede hun til os og kaldte paa os. »Om Forladelse,« sagde hun og saa lidt fortrydeligt og undskyldende paa os og lagde Hænderne over sit Ansigt og faldt hen.

Hun lagde altid Hænderne over sit Ansigt, naar hun vilde hvile eller sove, som om hun vilde gemme sig bort; endnu længere bort end Søvnens kunde bringe hende.

Og saa en Aften, da hun havde været meget daarlig og havde haft mange Smerter, kom hendes ældste Datter hen til mig og tog mig om Halsen og græd.

»Fa'r dør, hvis Mo'r dør,« sagde hun.

Jeg vilde have trøstet hende, men jeg kunde pludseligt ikke. Tanken om at hun skulde dø fyldte mig med Afmagt og Rædsel. Hun var saa levende, i Munterhed som i Smerte. Det var rimeligere, at alle vi andre døde.

Hendes unge Datter gentog jamrende:

»Fa'r dør, hvis Mo'r dør!«

Jeg klappede hendes Haar, og hun gik. Jeg listede mig ind til min Patients Seng og fandt hende hvilende eller sovende med sine smaa tynde Hænder over sit Ansigt.

Jeg lagde mig paa Knæ ved Siden af hendes Seng og tænkte paa, at det vist var rig-

tigt, hvad hendes Datter havde sagt: »Fa'r dør, hvis Mo'r dør!«

Det var Sandheden om de to.

Da jeg havde ligget lidt og sét paa hende og lyttet til hendes besværlige Aandedrag, sagde hun langsomt, uden at tage sine Hænder fra Ansigtet:

»Er det Vilhelm?«

»Nej,« svarede jeg, »det er kun mig.«

Saa tog hun sine Hænder bort og famlede med dem nedad Tæppet efter mig.

»Ingen maa sige kun om Søster Elisabeth,« sagde hun og smilede med sit gode, kærlige Smil til mig.

Lidt efter kom hendes Mand. Han var mere oprømt, end jeg nogen Sinde havde sét ham, og viste hende med glad Stolthed en Flaske Vin, han havde med.

Men hun surmulede:

»Jeg kan ikke lide det,« sagde hun og lavede en Grimace, som om hun fik noget surt i Munden.

»Sig det ikke,« sagde han smilende, »Du véd ikke hvad det er. Det er Tokayer.«

»Jeg kan ikke lide det,« gentog hun fortrydeligt. Saa bøjede han sig over hende og

kyssede hende paa Panden og sagde sagte:

»Det er den samme Vin, vi drak i Ungarn paa vor Bryllupsrejse.«

»Er det den,« sagde hun og smilede lidt. — »Aah ja, saa kan jeg vel lide den, lad mig smage da.«

Jeg skyndte mig at hente Glas, og han skænkede og saa spændt paa, at hun drak.

»Er den god?« spurgte han — og paa den bundne Ivrigthed i hans Stemme forstod jeg, at han havde en eller anden dyb Tro til, at den Vin vilde gøre hende godt.

»Ja,« sagde hun føjeligt, »den er god — drik selv!«

Men jeg saa, at hun undertrykte et Ubehag, og jeg vidste, at hun ikke kunde lide Vin og heller ikke denne.

Han skænkede for sig selv.

»Skaal,« sagde han, »drik igen, saa gør Du mig en Glæde og saa bliver Du rask, drik.«

Hun sagde Skaal, og drak igen.

»Jeg bliver jo aldeles fuld,« sagde hun smilende.

»Ikke af denne,« svarede han, »kun glad og rask.«

Han skænkede for tredje Gang i hendes Glas og bøjede sig over hende.

»Skaal, min Elskede,« hviskede han, »Helbred og Lykke.«

»Tak — men nu ikke mere —« sagde hun svagt, men stadig smilende, »Tak, Vilhelm, men nu er jeg træt — nu vil jeg sove.«

Han kyssede hendes Pande og gik mod Døren; men da han var kommen derhen, vendte han pludselig om og gik tilbage og greb hendes Haand og trykkede den bevæget mod sin Mund.

Hun aabnede Øjnene og smilede lidt, men lukkede dem straks igen.

Han kom hen til mig.

»Den vil gøre hende godt,« hviskede han med et næsten triumferende Blik til Flasken. — »Den vil gøre hende godt, Søster Elisabeth — giv hende mere naar hun vaagner, det er vor Bryllupsvin!«

Saa gik han.

Jeg gjorde mig i Stand til Natten, tog en løs Kjole paa og satte min Stol til Rette, mens jeg tænkte paa ham.

Han var en fin og statelig gammel Herre, jeg holdt af ham, ogsaa for hans egen Skyld, og ikke bare fordi han elskede sin Kone med

en næsten sværmerisk Ømhed, der gjorde dybt Indtryk paa mig.

Saa gik jeg hen for at sé om min Patient sov, og om jeg kunde gøre noget, inden jeg satte mig til Ro.

Hun sov ikke. Hun hvilede heller ikke. Hendes Øjne var vidtaabne og stirrede store og sorte i det lille hvide Ansigt ud i Værelset.

Jeg kaldte sagte paa hende, og hun flyttede sit Blik og saa paa mig.

»Er der ikke noget, De ønsker,« sagde jeg, »er De ikke træt, skal jeg slukke Lyset — vil De sove?«

Hun rystede svagt paa Hovedet, og holdt sine Øjne heftet paa mig i en Slags døsig Fortvivlelse.

»Gør det ondt,« hviskede jeg, »har De Smerter — aah, saa sig det. Doktoren har jo ogsaa givet Lov til en Morfinindsprøjtning til i Aften.«

Hun rystede igen paa Hovedet og sagde med besværlig og slæbende Stemme:

»Det gør ikke ondt — jeg kom bare til at tænke paa noget. Sov!«

Jeg turde ikke irritere hende med at blive staaende, saaledes at hun kunde sé mig og satte mig derfor hen i min Stol.

Jeg sad ganske stille og prøvede paa, om jeg kunde høre hende trække Vejret. Jeg kunde ikke. Jeg var saa bange, og jeg vidste ikke, hvad jeg selv var bange for. Der var en usynlig Magt til Stede, som truede. Og jeg kunde ikke afværge noget. Mit Sind var spændt indtil Daarskab, jeg syntes, jeg kunde gaa løs paa Døden med knyttede Hænder.

Pludselig kaldte hun ganske sagte:

»Søster Elisabeth.«

Jeg var med det samme hos hende.

»Det var min Bryllupsvin,« sagde hun.

Hendes Øjne hang igen ved mig med den samme døsig Fortvivlelse.

»Ja,« svarede jeg.

»Jeg har kun holdt Bryllup én Gang i mit Liv.«

»Ja,« sagde jeg igen.

Hun hævede sig lidt fra Puden og hendes Blik begyndte at flakke.

»Men jeg tror,« sagde hun langsomt, »at det er Meningen, at man skal holde Bryllup tusinde og tusinde Gange i sit Liv.«

Jeg svarede ikke, og hun lagde sig tilbage paa Puden igen.

Men lidt efter sagde hun:

»Sæt mig op!«

Jeg løftede hendes Overkrop med min Arm og lagde Puder bag hendes Ryg, saa hun sad halvt oprejst. Saa strøg hun med sin lille spinkle Haand det hvide Haar væk fra Panden og pustede lidt.

»Jeg er saa varm,« sagde hun, og hendes Øjne begyndte igen at flakke rastløst rundt i Værelset. »Gik Vilhelm?«

»Ja,« svarede jeg, »skal jeg kalde paa ham?«

Hun gjorde en hurtig afværgende Bevægelse med Haanden.

»Nej.«

Lidt efter sagde hun:

»Lad mig faa Isposen paa Hovedet,« og føjede saa til med et lille undskyldende Smil, »jeg blev saa hed af den Vin.«

Jeg hentede Isposen og lagde den paa hendes Hoved. Jeg var bange, forfærdelig bange. Hendes altid glimrende sorte Øjne lyste og funkledede i alt det hvide, hendes Udtryk skiftede fra Smerte til Lettelse og til Smerte igen, og engang imellem smilede hun undskyldende til mig.

»Jeg skulde ikke have drukket den Vin,« sagde hun, »alting gaar saa hurtigt, jeg skulde ikke have gjort det.«

»Doktorén havde jo selv forordnet det,« sagde jeg, »og Deres Mand var saa glad over at have fundet den — han har maaske søgt længe« — jeg vilde bortlede hendes Tanker og gøre dem rolige ved at tale om noget andet — »nej, hvor var han dog glad for den — og hvor han troede paa den.«

»Ja, han var glad,« sagde hun fraværende og forpint.

»Han er altid saa glad, naar han kan gøre Dem en Glæde,« sagde jeg, »jeg tror, at han er den bedste Mand i Verden.«

Hun saa et Øjeblik paa mig og saa saa forbi mig. Hendes Blik flakkede.

»Ja,« sagde hun, stadig med forpint og fraværende Stemme, »han er den bedste Mand i Verden!«

Jeg blev glad, fordi hendes Tanker beskæftigede sig med noget andet end med hendes Smerter, som vist var store, for hendes Ansigt var lidende og fortrukket.

»Ja,« gentog jeg varmt, »den bedste Mand i Verden.«

Hun nikkede langsomt og forsigtigt for Isposen, der laa paa hendes Hoved, og presede den et Øjeblik heftigt mod sin Pande.

»*Den bedste Mand i Verden.*« sagde hun

igen langsomt og meget tydeligt og saa hurtigt med sit sorte, sky Blik paa mig. »Det er sandt! Jeg siger det ikke løst hen! Det er *sandt!*«

»Jeg véd det,« svarede jeg for at berolige hende, »jeg sér det jo selv — jeg véd det.«

»De véd det ikke saa godt, som jeg,« sagde hun mumlende og uroligt, »ingen véd det saa godt, som jeg!«

Hun vilde kaste Tæppet af sig, men jeg lagde det varsomt over hende igen.

»Det er Vinen,« sagde hun med sit urolige og trætte Smil, »jeg kan ikke taale Vin — det snurrer og snurrer og gaar saa hurtigt, man kan ikke holde paa sig selv! Jeg *vé*d, at han er den bedste Mand i Verden. Han er god og klog og — alt det. *Ingen* kan sige andet. Ikke én! Det forstaar De nok? *For han er den bedste Mand i Verden!*«

Hun saa paa mig med et dybt forbavset Blik, som om det var mig, der havde udtalt en underlig Paastand, som hun ikke vidste at svare paa.

Jeg strøg beroligende over hendees smaa urolige Hænder, der laa og krammede Tæppet.

»Nej,« sagde jeg, »De har Ret — De har

aldeles Ret, og De er blevet nervøs af Vinen og kan ikke sove; maa jeg ikke kalde paa ham?»

Hun rystede tankefuldt paa Hovedet og saa spørgende paa mig, saa lagde hun Nakken tilbage i de opstablede Puder, saa Isposen kom til at sidde skævt paa hendes hvide Haar, og der gik et Udtryk af ubeskrivelig Lede over hendes Ansigt.

»Nej,« sagde hun og vendte sig halvt væk.

Jeg hørte hende trække Vejret tungt og uregelmæssigt, men ellers var hun rolig, og jeg troede, at Anfaldet var forbi, og at hun skulde faa Søvn nu.

Men saa sagde hun pludseligt dæmpet og ganske tydeligt:

»Han er den bedste Mand i Verden — men det er længe — længe — længe siden, at jeg elskede ham.«

Hendes sorte Blik flakkede igen omkring mit Ansigt, og jeg blev ved med at stryge hendes Haand uden at røre mig. Men jeg var fortvivlet og forvirret over hendes underlige Tilstand.

Da strejfede hendes Blik mig pludseligt med en saa dyb og hemmelig Munterhed, at jeg brast i nervøs og befriet Latter.

Men da blev hendes Ansigt igen alvorligt og forpint og fraværende.

»Nej, nej,« sagde hun afværgende, »det er sandt! Det er ikke Spøg! Det er længe siden, længe, længe siden. — Saa længe siden, at jeg ikke kan huske det — jeg kan ikke huske det — det er bare noget, jeg véd.«

Jeg saa bort. Jeg turde ikke møde hendes Blik. Jeg turde ikke høre efter, eller forstaa, hvad hun sagde.

»Han er den bedste Mand i Verden,« gentog hun med sin dæmpede, tydelige og fraværende Stemme, »men jeg elsker ham ikke. Jeg har aldrig elsket ham mere end den ene Gang, som jeg har glemt — — alle andre Mænd har jeg elsket siden — men ikke ham.«

Hendes Stemme blev kølig og fjern:

»Jeg har ikke bedraget ham,« sagde hun og pustede lidt haanligt, »det lægger Mænd saa megen Vægt paa — og det er ogsaa stygt!« Hun tav et Øjeblik og sagde saa med sin naturlige, bløde og velklingende Stemme: »Men det er fristende! Aah, jeg har kørt mig selv i stramme Tøjler, — jeg véd, hvor fristende det er! Jeg har elsket saa mange Mænd! Mange, mange Mænd!«

Hun lo med smaa hjertelige Kluk og trak sin Haand til sig.

»Mange dumme Mænd,« sagde hun let og spotsk og frivolt, »og mange grimme Mænd, og mange slette Mænd! Det er ikke det, det kommer an paa! Jeg har elsket alle mulige Mænd med alle mulige Fejl, men *den bedste Mand i Verden* —? Nej, den bedste Mand i Verden har jeg ikke elsket!«

Hun saa paa mig med et stort skinnende og triumferende Blik.

»De tror nok, det er Vinens Skyld,« sagde hun lidt overmodigt og lidt godmodigt. »Men det er det ikke! Der er altid Vin i mig. Men jeg kan holde paa mig selv, mere end andre Mennesker! Jeg gaar kun og lytter til, hvordan det bobler og koger indeni mig. Det kommer ingen ved! Jeg er altid alene, jeg elsker det! Livet kan alligevel ingenting byde, som mine hemmelige Tanker ikke kan overbyde! Det kunde ikke have nyttet mig, om jeg havde taget en Elsker! Hvis jeg tog én, vilde jeg have ti, hvis jeg tog ti, vilde jeg have hundrede!«

Jeg skottede frygtsomt til hende for at sé, om hun ikke vilde falde til Ro. Jeg var bange.

Jeg var rystet. Jeg vidste ikke mine arme Raad, for hvad jeg skulde gøre.

Hun sad næsten ret op i Sengen uden Støtte, Isposen sad skævt paa hendes hvide Haar og gav hende et vildt og forsorent Udtryk — og da var det, jeg i et Sekund saa Døden — den stod ved Vinduet og lo, som om den gjorde Grin med hende. — Men da jeg gysende vendte mit Blik fra den, fangede hun det og holdt det fast.

Hun, som altid var sky og ikke holdt af at sé Mennesker i Øjnene længe ad Gangen, stirrede nu paa mig med et Blik, der var blankt af kynisk Sandfærdighed.

»Jeg har drømt om dem alle sammen,« sagde hun, »Skuespillere og Virtuosser, fremmede Mænd og Mænd, som jeg kendte, Mænd, som jeg bare saa, og ogsaa Mænd, som jeg bare tænkte. Jeg har skiftet Elsker hver Time, som det passede mig! Jeg har levet et Liv i et Orgie af Elskov!«

Der var nogen, der puslede ved Døren, og jeg fo'r sammen i Angst.

Da smilede hun listigt til mig.

»De skal ikke være bange,« sagde hun med halv og fortrolig og spotsk Stemme, »hvis han kommer, lyver jeg. Det gør jeg altid. Jeg

skal ikke fortale mig. Jeg klapper hans Haand og siger »kære« og nikker lidt til ham.«

Hun kluklo sagte og foragteligt.

»Han er tilfreds med saa lidt!«

Men pludselig kastede hun sig bagover, saa Isposen gled helt af og faldt paa Gulvet, og sagde igen: »Han er tilfreds med saa lidt,« og hun gemte Hovedet i Puderne og begyndte at jamre sygt og gentage: »Han er tilfreds med saa lidt!«

Jeg turde ikke forstyrre hende, jeg turde ikke tage hendes Hænder og kærtegne dem og berolige hende, som jeg gerne vilde. Jeg turde slet ikke gøre noget, der kunde minde hende om, at hun havde haft en Tilhører til sin Bekendelse.

Jeg stod ganske stille og bad til, at Søvnens maatte komme og befri hende for hendes Pine. For hun led! Hun laa og græd saa bedrøvet, akkurat som et lille Barn, der er gjort Uret, og som hverken véd ud eller ind, men bare græder og græder, og synes, at nu gaar Verden under i Taarer.

Og hele Tiden følte jeg, at Døden stod henne ved Vinduet, og bag min Ryg gjorde tyste Grimacer og Gebærder.

Saa rejste hun sig pludselig igen og støttede sig med begge Haandflader mod Sengen for at holde sig oprejst. Hendes Blik, som var sløret af Graad, gik forbi mig og søgte hen i Vindueskrogen, og hun sagde med sagte og slæbende Stemme:

»Begær er ikke noget grimt — Savn er skønt — al Ild er hellig! Mest den, der brænder i Mennesker, mest den! — Den har svedet mit Haar hvidt — den har brændt mit Blik sort — nu er jeg rén. — — — Nu er jeg da rén,« gentog hun lidt klagende med en Bøn i Stemmen.

Jeg gemte mit Ansigt i mine Hænder; jeg tror, jeg stønnede; jeg véd, jeg græd.

»Fader vor,« sagde jeg sagte, »du som er i Himlen, helliget worde dit Navn, forlad os vor Skyld — —«

»Jeg har ingen Skyld,« sagde hun roligt og pludseligt og haardt, »tag de Hænder bort fra Ansigtet — jeg har ingen Skyld — deres Ansigt er ungt og skinhelligt — det er af Dem Døden staar og lær, ikke af mig!«

Jeg stirrede med Gru paa hende — saa hun den — Døden?

Hun pegede hen mod Vinduet og bøjede

saa pludseligt Hovedet lidt undséligt og grazi-øst som til Hilsen.

»For mig *bukker* han,« sagde hun og lagde sig langsomt tilbage og lukkede sine brændende Øjne.

Lidt efter slog hun dem op igen og kaldte blidt paa mig.

»Søster Elisabeth!«

Jeg knælede ved hendes Side, og hun tog en af mine Hænder i begge sine, der brændte mig, som smaa glødende Tænger,

»Om Forladelse,« sagde hun blødt og saa paa mig med sit ømme og straalende Blik — »om Forladelse, fordi jeg sagde »skinhelligt«, jeg husker det godt. Ungt er det, men skinhelligt er det ikke. Tænk godt om mig! Husk, hvem jeg er! Véd De, hvem jeg er;« saa smilede hun med sit kapriziøse, lidt spotske og straalende Smil: »Jeg er den, der er større end den, der indtager en Stad, for jeg har overvundet mig selv! Og jeg var kun en lille Kvinde, en ganske lille Kvinde.«

Saa blev hendes Øjne store og sorte og dødeligt triste, og hun sagde kort og med en lille, trang Mund, der klemte om en pinefuld Hulken:

»Men i en lille Kvinde er der Plads til et stort Helvede!«

Hun laa stille hen et Øjeblik, saa aabnede hun Øjnene og sagde ganske fredeligt, men meget træt:

»Og giv mig saa den Morfinindsprøjtning og sluk saa Lysene, for i Nat kommer Døden.«

EN UDVEJ

»**F**or fyrretyve Aar siden,« sagde den gamle Apoteker fra Marcello, »sad jeg her paa dette Sted ved det samme Bord« han hævede sit Vinglas, »ikke med en ung Signora, skønt jeg vel dengang var mere skikket til at holde en ung Dame med Selskab end nu — —

Jovist — sig ikke det! — jeg var ung, mit Skæg var sort og tykt, tykt! Jeg saa maaske godt ud dengang — jeg véd det ikke — jeg saa ihvert Tilfælde bedre ud end nu! Se, vi var gaaet den samme Vej fra Byen, som vi to gik i Dag, og saa sagde min Ven, ganske som De sagde før: lad os sætte os her, her er godt — og saa satte vi os netop her paa denne Plads.

Siden har jeg ikke været her. Jeg havde ikke Lyst til at gaa her alene, og jeg er en ensom Mand, hvad De maaske har lagt Mærke til —«

Han hævede sit Glas og betragtede længe Lysets Brydning i den rubinrøde Vin.

»Maaske er det den samme Vin,« sagde han tænksomt og førte Glasset til sine Læber og drak i lange Drag. —

— »Signora — hvem skulde jeg vel tale med her i denne Flække? Javel, jeg slaar en Sludder af med Godtfolk paa Gaden, men ellers? — Borgmesteren omgaas de Adelige i Omegnen, Lægen er en dum og opblæst Person, der ser en Apoteker over Hovedet, Præsterne er nogle fedtede og beskidte Svin, naar de er fattige, og hovne og storagtige naar de er rige. Hvad de Handlende angaar, saa kan de være gode nok for sig, det er ikke fordi, jeg tror, jeg er bedre end de, men vi sympatiserer nu engang ikke. — Jeg kaldes en Særling i Byen.

Det var anderledes, da jeg var ung, dengang jeg havde Luigi, min Ven, ham, som jeg talte om før. Ham skulde De have kendt, Signora! Hvad var jeg ved Siden af Luigi? En Skygge! Et Billede af et Menneske — ikke andet! Luigi kunde gøre mig levende, han kunde gøre alting levende, saa rig var han paa Menneskelighed. Hans Smil var det

dybeste i Verden — men det blev sjældnere og sjældnere han smilte.

Han var Maler, Luigi, og havde giftet sig med en Madonna af Skønhed og Ynde, og de havde fem Børn dengang — — dengang Luigi og jeg gjorde Turen herud til dette Sted.

Han havde haft Lykken med sig som ung. Og paa en Udstilling i Milano var alle hans Billeder blevet solgt til høje Priser! Livet laa for Luigis Fødder, aah! jeg har engang sét Taarerne strømme fra hans Øjne i en Fryd, som var større end til Ord eller Smil!

Men De véd — i de store Byer kan der komme ligesom Dødvande, efter saadan en Sejr — det er intet helt Omslag til at begynde med — det er blot Stilhed.

Luigi gik og ventede —! Sé han vidste jo, at hvad han havde ydet efter sin Sejr, stod over det, der havde forskaffet ham den, derfor ventede han saa længe og saa taalmodigt. To Aar — og tre Aar — og fire Aar! Jeg og hans Hustru, vi to, som elskede ham, følte det mere som en Forurettelse end han, det tør jeg sige. Hun, hvis Øjne var saa dybe og drømmende, havde en klar og sund Fornuft, og saa var hun stolt, stolt!

Men Luigi ventede og arbejdede og gjorde os til bedre Mennesker, bare ved at være, som han var, og tale med os, om det som fyldte ham. Hans Teori var den, at hvis Menneskene forstod at sé Naturen, vilde de blive gode og lykkelige. Ikke blot de faa, hvem Kultur og Rigdom havde skænket det Fortrin, men hele Folket! alle de som levede i og af Naturen! han vilde lære dem at sé!

Han vilde først vise dem Enkelthederne, for at de senere skulde faa den store Glæde af det hele. Ligeftrem plante en Blomst eller et Træ for deres Øjne, saaledes at de saa det staa og gro og bære. Og de skulde blot genkende det, til at begynde med, og blive glade for, at det var *deres*. Naa — ja — jeg forklarer det maaske ikke godt, men det var alligevel Meningen med det. Saadan havde han malet sit Mandeltræ, det var saa dejligt, siger jeg Dem Signora, skønt det blot var et eneste ganske almindeligt Mandeltræ, at det var, som om jeg første Gang saa saadant et Træ, skønt der voksede to i min egen Have!

Vi var alle tre paa Stationen, da Billedet skulde afsted og ind til Udstillingen, og vi vinkede Farvel til Toget, som om det var en Ven, der rejste. Saa muntre var vi! saa fulde

af Haab var Luigi og hans Hustru, skønt deres Vej var saa trang, at jeg véd de Stodere, som var rigere, end han og hun. Jeg vil ikke sige, at de sultede dengang, ikke fordi de ikke gjorde det, men fordi det vilde faa Dem til at sé de to i et Skær af Armod, som er falskt. Jeg husker, naar der et Par Gange om Aaret fra hendes Fader, som var Forpagter i Umbrien et Sted, kom en Barile med Vin, en halv Skinke, en Pølse og nogle hundrede Figen og et Par friske Oste! Madonna, hvad vi saa holdt for en Fest! Hvor Børnene lo, aah de lo altid de Unger dengang, og var mere ubekymrede end nogen Blomst.

Hvad de ellers levede af, véd jeg ikke. Luigi tog noget Dekorationsarbejde paa sig, og en og anden Gang malede han ogsaa en Væg — men saadant noget er der jo ikke meget af her, forstaar De, og jeg var dengang lige begyndt paa min Apotekervirksomhed og havde knapt, hvad jeg kunde putte i min Mund selv. Men efter at vi havde afsendt det Billede, var det, ligesom Luften blev højere og endnu mere blaa om os, vi levede paa Fremtiden og tog et kosteligt Forskud i Fantasien paa dens Glæder. Luigi og hans Hustru begyndte i min Nærværelse at tale

om, at de ofte *havde haft* det smaat, og at de *dengang* tit havde skjult for hinanden, at de ikke havde kunnet sé nogen Udvej — — akkurat som om alting allerede var lykkeligt forandret.

Saa fast var vor Tro paa det Billede og paa en lys Fremtid, at vi næsten ikke tog nogen Notits af en Kritik i et af de mere anséte Blade, der udtalte sig meget nedsættende om Luigis sidste Værk. Der stod, at det var Unatur og Manér! Vi var fyldt af Harmen, men endnu sikre paa, at denne Stemme vilde drukne i et Jubelkor. Men Luigis Hustru sagde — rejs! Rejs, Luigi, sagde hun, som Haandværkssvend! eller paa hvad Maade, du kan, tag derind! tal med dem! du lever for langt borte!

Luigi svarede smilende: — Indrøm Marie, at du vil have, jeg skal købe Stemmer! — Aah — svarede hun — hvorfor skal du kalde det *købe*? Maaske var det fra Begyndelsen Vorherres Mening, at Menneskene skulde være gode og retfærdige, men da der kom saa mange, blev det for indviklet, til at de samme enkle Begreber kan gælde, det er blot det, vi skal regne med! — Luigi sagde til mig: — Tror du, der nogen Sinde før har

boet en saa nøgtern Forstand bag saa drømmende Øjne! — Og naar Luigi begyndte at tale om hendes Udseende, saa lo hun og løb sin Vej!

Ogsaa jeg raadede ham til at tage til Byen for at vejre Stemningen og muligvis paavirke den. Det kunde ikke være vanskeligt for en Mand, som han at faa Forbindelse i Kredse, der kunde gavne ham.

Men Luigi vilde ikke.

— Det duer ikke, Enrico — sagde han — jeg har før været derinde, — men sér du, jeg bliver borte i Byen, jeg kan ikke finde mig selv, jeg tænker paa alle Tingene paa éngang, og bliver tavs, naar jeg skulde tale. Livet for Menneskene i de store Byer gaar i en anden Takt end mit — jeg kan ikke følge med, og jeg kan ikke bringe dem til at standse et Øjeblik. Tro mig, hvis ikke min Kunst kan, er det unyttigt for mig at tænke paa! jeg er jo kun et Menneske, som de ikke kender. —

Og hans Kunst kunde ikke, Signora! Ikke dengang.

Hans Billede blev affærdiget med et Par Ord af de store Blade, ingen bød paa det, og vi fik det tilbage.

Jeg skal ikke tale til Dem, om hvad vi følte, vi talte heller ikke til hinanden derom. En Mand kan sé sit skønneste Haab briste, men han er ingen Mand, hvis han ikke kan bære det, og en Mand var Luigi! Hans Haand arbejdede rastløs, og jeg har ikke Lov til at tale om den dødelige Smerte, der havde lammet hans Sjæl, for han talte ikke selv derom. Tre Billeder sendte Luigi til Byen, og de kom alle tre tilbage. Sjælen kan sulte, men Sjælen er jo ingenting, og man kan ikke sé det paa den. Luigi holdt op med at male og skar i Træ for en Billedskærer i Nabolaget, men hans Haand var uøvet, og det indbragte ham mindre end intet. Senere skrev han af for Borgmesteren, for han havde en smuk Skrift, Luigi, men det blev intet — intet, og Børnene blev større, og de skulde have Mad! Vi spiste Brød med grønne Blade paa, men ogsaa Brød koster Penge, og Ild koster Penge, og Klæder koster Penge! Penge! Penge! Man kan gaa langt ned selv og endda bære sit Hoved højt, Signora; men naar Børnene, de som skal løfte vor Arv, bliver degraderede, bliver Proletarbørn og skulende og stille og sultne i Ansigtet, saa bøjer vi Hovedet, saa har Skæbnen ramt os paa et

Sted, hvor vi ikke kan døje det. Saa har vi tabt.

Det er maaske ikke saa haardt for Børn i vort Klima at gaa barbenede, aah nej! og en Fa'r kan vel taale at sé det, men en Mo'r, Signora! jeg tror, en Mo'rs Hjerte skærer sig blodigt paa enhver Sten, hendes Barn træder paa med nøgne Fødder!

Luigi saa ikke de hvide Stænk i sit eget sorte Haar, men han saa sin Hustrus, Marias stille og stivnede Ansigt, han hørte hver Klage, hun dulgte, han lyttede sig til den Graad, som aldrig, aldrig! det siger jeg Dem, trængte sig op i hendes Øjne og aldrig trængte sig udover hendes tavse Mund. —

Dengang — sidste Gang — vi sad her for fyrretyve Aar siden, Luigi og jeg, talte han til mig om det. Han talte roligt og klart og var urokkelig i sin Beslutning.«

Den gamle Apoteker tav et Øjeblik og strøg med en Haand, der rystede, et Par Gange henover Bordet, førend han fortsatte:

»Luigi vilde dø, Signora! Ikke fordi han var træt, Signora! Luigi var ikke feig, det véd De! Men Luigi vilde dø for at hans Hustru og Børn kunde leve.

Han vidste, sagde han, at naar han var død, vilde de skrive om ham i Aviserne, og hans gamle Billeder vilde blive draget frem, og de vilde trække de nye med sig. Han vilde blive *opdaget*, sagde han. Og han smilte ikke bittert, han gjorde sig slet ingen lystige Tanker om Tingenes skæve Gang, han var i Kraft af sin Bestemmelse alt for højt oppe til at have nogen Glæde af at føle sig hævet over Livets urimelige Vilkaar for dets Børn.

Her paa dette Sted sad jeg og tiggede ham om at afstaa fra sin Beslutning, jeg græd Signora, jeg truede, jeg tiggede, tiggede ham om at leve!

Men han svarede mig kun: — naar en Mand kan ernære sin Familie som død, men ikke som levende, har han intet Valg —.

Jeg maatte sværge paa aldrig at røbe, at hans Død ikke havde naturlige Aarsager, jeg behøvede ikke at sværge paa, at jeg vilde værne hans Hustru og Børn, saa længe det stod i min Magt og saa længe, de havde det behov.

Han kyssede mig og sagde mig Farvel, han forstod, at jeg elskede ham med hver en Blodsdraabe i mit Legeme, og det gjorde ham maaske noget godt.

Luigi var ikke gal, han var saa klar som nogen Sinde, men Signora — skønt jeg tiggede ham om hans Liv, saa vidste jeg dog godt, jeg *vidste* det, at han var spændt til det yderste af sin Leveevne. *Han kunde ikke mere.* — — —

Luigi omkom ved Badning paa et Sted, hvor Vandet ikke var halvanden Meter dybt. Det var derfor forstaaeligt for alle, at Døden var kommet over ham ved et Hjerteslag. —

De kender Luigi Ferraris Navn, De véd, han er berømt! — Det gik hurtigt, dengang det var for sent.

En tysk Kunsthistoriker opdagede ham, — han blev senere gift med hans Enke. Døm hende ikke! Hun var ung endnu og smuk, som en Madonna. Jeg har sét hende engang siden, som en statelig Dame. Hun og hendes Mand dyrkede Luigi Ferraris Minde — man kan jo dyrke et Minde paa saa mange Maader! Nej, nej, jeg skal ikke tænke urimelige Tanker! Luigi har samtykket i Livet, som det vilde forme sig for hans, og jeg skal tie.

Luigis Børn har artet sig vel. Hans ældste Søn er Kunstner, og hans Bane har været uden Torne. — Saaledes er alting blevet godt,

og jeg har ingen Ret til at stritte imod. Men en eneste Ting siger jeg dog igen og igen til mig selv: Vorherre er en ødsel Mand, Signora!«

G. V. FORRAADTE IKKE F. B.

» **D**et mest spændende Øjeblik i mit Liv —?« sagde Grazia Vitallini grundende og smilede saa — »der har Gudskelov været mange spændende Øjeblikke i mit Liv! — men det *mest* spændende —? Det var maaske den Gang, der var Ildløs bag Scenen paa Theatro Constanzi i Rom, hvor jeg den Gang optraadte. Det gjaldt om, at Publikum intet mærkede — — nej, det var forresten ikke videre spændende paa *den* Maade. Jeg dansede, som en gal, forstaar De nok, jeg befandt mig i en Slags hysterisk Ekstase, og var i Virkeligheden uden Følelse. Jeg tror, jeg var blevet ved med at danse, selv om der for Alvor var gaaet Ild i Theatret. Man talte meget om min Aandsnærværelse den Gang — det var latterligt! — — Nej, det mest spændende Øjeblik i mit Liv, det var dengang — — nej! nu skal jeg fortælle det fra Begyndelsen.

Jeg sad sammen med min Kammerpige paa en lille italiensk Grænsestation og ventede paa mit Tog. Jeg skulde paa Turné i Tyskland, men havde taget mig en lille Ferie, som jeg nød paa den Maade, at jeg rejste ganske langsomt nordover fra By til By. Jeg sad og tænkte paa en Mand, jeg havde kendt under Navnet Freddy Bagg, en Englænder, som jeg netop havde læst om i Morgenbladene. Jeg havde i Grunden kendt Freddy Bagg temmelig godt, og det undrede mig ikke, at han var en Svindler, — desuden havde han fornærmet mig, og jeg kunde ikke lide ham. — Men alligevel — naar der er sat en Sum af fem Hundrede Pund paa en Mands Hoved, og man véd ham jaget af Politiet og tilfældige Spioner — jeg véd, at jeg sad og tænkte venligt paa Freddy Bagg, skønt jeg en Maaned i Forvejen havde kaldt ham en Pjalt!«

Grazia Vitallini tav et Øjeblik, saa smilede hun og fortsatte:

»De spørger mig ikke hvorfor? Godt, jeg skal svare Dem alligevel. Sér De, da Freddy Bagg kom til Rom, optraadte han som en østerlandsk Fyrste — — det er billigt at være rig i Italien, véd De! Han havde charmante og imponerende Indfald, jeg har

moret mig kongeligt til hans Fester og af et godt Hjerte modtaget de Opmærksomheder, hvormed han viste mig sin Hyldest. Indtil jeg en Dag hørte, at han misbrugte min Uforbeholdenhed og pralede med min Gunst. Naa — rent bortsét fra det smagløse i saadant — saa véd De jo nok, at min Dyd er min Kæphest — ja, De lær — men det er den sorteste Alvor! Jeg er ganske forfærdelig dydig, og det véd man — hvor man véd det fra, véd jeg ikke — men det er ogsaa nok, at man altsaa véd det. — Kære, den ene bliver berømt for sin Dyd, den anden for sin Mangel derpaa — der er ti Danserinder i Rom, der danser ligesaa godt, som jeg, men der er ikke een, der er halvt saa dydig! — altsaa —!

Jeg kaldte Freddy Bag til mig, krævede ham til Regnskab slyngede ham et Pjalt i Ansigtet og lod ham vise Døren! — Det var et meget dramatisk Optrin, forsikrer jeg Dem, skønt jeg først senere kunde dømme objektivt derom!«

Grazia Vitallini satte sig længere tilbage i Sædet og betragtede tankefuldt sine berømte Fødder. (Og de var, naar alt kom til alt, trods Danserindens store Beskedenhed, maaske nok saa berømte som hendes Dyd!)

»Han *var* en Svindler —« sagde hun saa — »en Charlatan og Charmeur, man sagde, at han var farlig for Kvinder — jeg véd det ikke. —

Det overraskede mig slet ikke, da jeg læste det i Avisen, men det kom bag paa mig! Jeg sad altsaa og tænkte paa ham, og paa de fem Hundrede Pund, der var sat paa hans Hoved, mens min Kammerpige lod Munden løbe, da der kom en Rejsende ud fra den lille Stationsbygning, og uden at sé sig hverken til højre eller til venstre, satte sig saaledes, at han vendte Profilen til mig. — Nu vil jeg sige Dem en Ting, jeg lægger Mærke til alt. Jeg kan ikke gøre for det, men jeg sér alt. Og saaledes gik det til, at jeg ved at besé den Fremmede, gjorde den Opdagelse, at han bar Paryk. Det morede mig. Jeg vejrede Eventyr, og syntes det var interessant. Han var forholdsvis ung, glatbarberet, med en noget skarp Næse og et glat sort Haar, som altsaa var falsk.

Jeg rykkede mig lidt paa min Bænk for bedre at sé og gjorde den Iagttagelse, at det var en *blond* Mand med en sort Paryk, for hans Kinder var uden den blaalige eller mørke Skygge, som sorthaarede, selv meget tætbar-

berede Mænd ikke slipper udenom. I det samme jeg var kommen saa vidt med mine Opdagelser, vendte han sig om, og vore Øjne mødtes —! Oh ja! De har for længe siden gættet, hvem det var! Men De vil aldrig kunne gætte Dem til den svimlende Følelse, jeg havde, af at være — — ja, af at være *spiddet* paa hans Blik — fritsvævende et Sted i Rummet, men spiddet, spiddet paa Freddy Baggs to haarde Øjne! Vi turde i flere Sekunder slet ikke slippe hinanden, og da jeg endelig rev mig løs og saa' bort, var jeg svimmel og kold som efter en Sygdom!

Ikke en Mine i Freddy Baggs Ansigt forraadte ham, og dog vidste han, at jeg kendte ham og troede, at jeg var hans Uven.

Der gik nogle Minutter, min Kammerpiges Tale flød som Mel over en Møllesten, ustandseligt, — og jeg tænkte undrende paa, at den Pige havde sét ham næsten lige saa ofte, som jeg selv, og sad her og vidste ingen Ting og kendte ham ikke og var helt udenfor det store stumme Optrin, der foregik for hendes Øjne.

En gammel Tigger nærmede sig Freddy Bagg, men blev afvist med en Haandbevægelse, og jeg tænkte forfærdet, at den Mand kunde blive en rig Mand for Resten af

sit stakkels Liv, hvis han ejede den Viden, jeg sad inde med. Skæbnen er underlig — jeg gav den gamle Mand alt, hvad jeg ejede af Smaapenge, jeg syntes, jeg skyldte ham uendelig meget mere.

Jeg tænkte, hvad vil der ské? Hvor længe skal dette vare? Skal vi rejse med samme Tog? Vil jeg sé ham blive grebet — eller vil fra nu af vore Veje uigenkaldeligt skilles? Jeg ønskede ikke det ene og ikke det andet, og dog følte jeg mig bundet paa en særlig Maade. Det var ikke Medlidenhed, nej, det skal De ikke tro, — saa svag var Freddy Bagg ikke, selv nu, da han var jaget, at han paakaldte en Kvindes Medlidenhed! Men vi var slynget imod hinanden paa en skæbnesvanger Maade i et underligt Øjeblik, det var urimeligt, at vi skulde mødes her, det var meningsløst, hvis der ikke netop skulde være en Mening med det!

Jeg véd ikke, om det var med en Følelse af Lettelse eller Angst, at jeg saa ham rejse sig og gaa. Jeg forstod, at han gik uden Maal — om lidt vilde Toget komme, hvorfor fjernede han sig saa?

Han vendte sig ikke om, han gik, og en Drejning af Vejen skjulte ham for mig.

Jeg sad tilbage, bedøvet som efter et Slag, grebet af en aandelig og legemlig Lamhed, som først fortog sig, da Toget rullede ind paa Skinnerne foran mig. Tre—fire Rejsende kom ud, det forekom mig, at de længe talte i Munden paa hverandre, men henvendte Ordet til mig og til Stationsforstanderen, der var kommet til. Om vi havde sét en Fremmed? Jeg sagde nej. Først fordi jeg ingenting begreb, og siden for at værgе ham. Men saa begyndte min Kammerpige og Stationsforstanderen at skrige op. Aa Gud, hvor nøjagtigt de havde sét alting. Jeg husker, jeg smilede — jeg protesterede — oh nej, De aner ikke — — jeg holdt dem hen med løs Snak, jeg fortalte Historien om Tiggeren og regnede ud for dem, hvor meget jeg havde givet ham, jeg vikiede alting ind i et Spind af Snak, som fik dem til at fortvivle og skrige op og forklare, mens jeg dødsensangst tænkte paa at vinde Tid for ham. —«

Grazia Vitallini saa' op, hun var bleg og hendes Øjne var sorte og dybe.

»Var det ikke det mest spændende Øjeblik i mit Liv, vi talte om — —? jo, de Minutter dér var de mest spændende Øjeblikke, jeg har levet. Min Tales Strøm hvirvlede afsted

uden Ophør, jeg dansede — ja tænk — jeg dansede dér foran Skuret og forklarede og teede mig som en gal og følte som en gal!

Og saa nyttede det altsammen ikke noget!

Lidt efter kom de med ham. —

Men sig mig nu — havde jeg fortjent det Blik, han gav mig! Aah Gud, nej —!

Tænk! Han troede, jeg havde forraadt ham! Jo. Jeg saa det paa ham.

Han troede, det var Hævn! — Saa ondt tror Mænd om Kvinder!

Og véd De, hvad jeg gjorde — aah noget saa taabeligt — helt hen i Vejret, for Arrestanter faar jo ikke Lov til at læse Aviser — men hvad skulde jeg gøre —? Jeg indrykkede i alle Blade et Avertissement: *G. V. forraadte ikke F. B.* — aah det var saa dumt!

Men naar han kommer ud engang — og det er fire Aar siden, og han har kun fire Aar igen, saa skal han have det at vide.

Men tror De, han vil tro mig! Nej, tænk — jeg tror aldrig, han vil tro det. — Mænd tror saa ondt om Kvinder!«

PAUL BIOUFF

» Forelsket? Jo, naturligvis har jeg været forelsket!« sagde Grazia Vitallini. »Jeg er da ikke af Sten.

— Men saa forelsket, at jeg vilde trække mig tilbage til Privatlivet for en Mands Skyld, og holde op med at danse — og føde ham Børn! Nej, saa forelsket har jeg aldrig været!

De har vel lagt Mærke til, at jeg til trods for mine smaa Ekscentriciteter er et Fornuftvæsen? Eller maaske jeg snarere burde sige, at jeg *paa Grund* af mine smaa Ekscentriciteter er et Fornuftvæsen. For det, at jeg dagligt giver mit hurtige Temperament Afløb i hundrede uskyldige Smaapudsigheder, forhindrer mig naturligvis i at gaa og spare sammen til den ene store Dumhed, der kunde koste mig mine modne Aars Ro. Jeg lægger Penge op, vil jeg sige Dem!

Og jeg er slet ikke bange for Alderdommen. Tvertimod! Jeg glæder mig sommetider til

min Alderdom, som man glæder sig til sit første Bal. Jeg vil jo nemlig ikke være nogen evig ung sminket og forloren Similidame, som appellerer til Folkets spotske Medlidenhed, forstaar De. Aah nej! Jeg vil altid være paa Alder med mine Aar, jeg vil føjeligt give mig hen i Alderdommen, saa snart jeg er ude over Ungdommen.

Hvordan jeg vil vide, hvornaar min Ungdom er forbi?

Kære! Naar jeg faar Poser under Øjnene, og Guld i Tænderne, men ikke i Hænderne, og smaa Kontrakter, — det skal jeg aldrig tage fejl af!

Naar jeg saa gaar paa Gaden, som en lille elegant og sirlig gammel Dame — kan De sé mig? — vender Folk sig om og siger: Der gaar Vitallini, den store Danserinde. Hun var lige saa berømt for sin Dans, som for sin Skønhed og sin Dyd! Saa vil Ungdommen af Ærbødighed for Alderdommen og Dansen og Dyden, bøje sig for mig og hilse mig og kappes om at vise mig smaa Opmærksomheder. Og i Torecella, min lille Fødeby, vil de sætte en Marmorplade med mit Navn paa det rædsomme Hus, jeg er født i!«

Grazia Vitallini brast i Latter.

»Ja, det er nu *min* Drøm,« sagde hun, »og hvis den forekommer Dem altfor opnaaelig og jordisk af en Drøm at være, saa vil jeg bare sige Dem, at for en Danserinde, der altid har den ene Storetaa i Skyerne og den anden et eller andet Sted temmeligt fritsvævende paa Kloden, er et fast Fodfæste det samme, som et Eventyr.

Men hvad var det egentlig, vi talte om, for vi begyndte da ikke med min ærværdige Alderdom? Aah! Nu véd jeg det! Forelskelse!

Jeg var sytten Aar, da jeg første Gang dansede i London paa Empire, og min Søster, Beatrice, var enogtyve. De har aldrig sét min Søster danse, og De vil heller aldrig komme til det, for hun danser ikke mere. Men jeg kunde godt have undt Dem det. Ikke fordi hun dansede bedre end jeg, — nej, det gjorde hun ikke, og hun var heller ikke kønnere end jeg, tværtimod — men hun havde mere — mere — jeg véd ikke hvad —. Naar Beatrice dansede, var det ligesom Tonerne eller Rythmen eller Musikken selv gled over hendes Ansigt og gjorde det angst eller straalende eller rørende, ligesom det nu var, skønt hun slet ikke mimed. Sommetider græd hun, naar hun dansede, Taarerne gled i en ustand-

selig perlende Strøm fra hendes Øjne ned over hendes blege Ansigt — hun kunde sé saa betaget og hengivet og forklaret ud, som om hun saa noget dejligt langt borte, som ingen andre kunde sé.

Saadan var Beatrice, naar hun dansede. Og saadan var hun i Grunden ogsaa, naar hun ikke dansede.

Aah, hun ærgrede mig tidt! For hun var jo den ældste af os og skulde jo saa ogsaa være den fornuftigste. Men det var hun nu ganske afgjort ikke.

Tænk Dem selv! Samme Sæson i London, netop da hendes Karrière er aller mest glimrende, gaar hun hen og gifter sig med en landflygtig Russer, en Revolutionær, der knapt nok har Tag over Hovedet.

Og det gør hun ikke i al Stilhed, som noget, der ikke angaar hendes Virksomhed, som Kunstnerinde. Nej! Hun bryder sin Kontrakt, betaler en svimlende Bøde og trækker sig tilbage til Privatlivets Fred med sin Russer.

Og nu kender De vel allerede saa meget til Beatrice, at De véd: naar Beatrice gifter sig med en revolutionær Russer, saa er det det samme, som om hun havde giftet sig med hele den russiske Revolution. Fra nu af eksi-

sterer der kun een Ting for hende: Sagen. Hos hende samles en hel Koloni af russiske Flygtninge i London, hos hende lægges deres Planer og dirigeres deres Tropper. Hun er deres Jeanne d'Arc, hun opflammer dem og trøster dem og beskytter dem og elsker dem og irettesætter dem, som en Moder. Hun, der standser foran hver saaret Hund og forbinder dens Pote og græder ved Synet af en skamskudt Fugl, hun brænder — hun brænder forsikrer jeg Dem, for at myrde Konger og styrte Troner — saa fanatisk er Beatrice!

De maa nu endelig ikke tro, at det var en Flok Hængehoveder, der samlede sig om Beatrice. Gud, nej! Langtfra! Der var mange unge, raske Fyre imellem med et Humør, der kunde gøre Guderne misundelige. Lidt naive var de, lidt støjende og mere pjuskede, end jeg syntes, det var nødvendigt, selv for en landflygtig Russer. Forresten var jeg gode Venner med de fleste af dem. De kom ofte og drak Te hos mig om Eftermiddagen, og jeg fodrede dem med Kiks og søde Tvebakker i fuld Forstaaelse af, at det var deres eneste Maaltid for den Dag og maaske for den næste med.

Men een Betingelse havde jeg sat for vort

Samvær. Jeg vilde ikke høre noget om »Sagen«.

For Resten havde jeg det rigtig morsomt i London dengang, for De maa da ikke tro, at hele min Tid gik med at fodre sultne Russere! Gud, nej! Jeg var nysgerrig efter Livet, jeg var saa nylig begyndt paa det og nød det, som et Barn nyder Sukkergodt. Grevinden af Clouster havde bragt mig paa Mode. Jeg var Sæsonens dernier cri, og min Nærværelse ved Selskabets Fester var lige saa nødvendig, som den kolde Buffet og Champagnen.

De skulde have kendt Grevinden af Clouster! Hun var et Monstrum! Ja, det siger jeg, skønt hun nu er død, det Skind. Efter sit eget Sigende elskede hun de skønne Kunster lidenskabeligt, og det kan saamænd godt være, at hun virkeligt gjorde det. Men i saa Fald maa man rigtignok sige, at det var en meget ulykkelig Kærlighed; for jeg kan forsikre Dem for, at de skønne Kunster flygtede langt bort, naar Grevinden nærmede sig dem. Hun var et af den Slags Væsner, véd De, som Grevinderne med Overbærenhed kalder Kunstnerinde, og Kunstnerne — uden Overbærenhed — kalder Grevinde. Dengang jeg traf hende, havde hun, efter at have dyrket

Litteraturen og Malerkunsten og Musikken, kastet sig over Dansen.

Du gode Gud! Naar jeg tænker paa det! Hun havde ikke mere Begreb om Dans end — — ja, jeg véd ikke, om der overhovedet findes noget Dyr eller Menneske paa denne Klode, der har saa lidt Idé om, hvad Dans er, som Grevinden af Clouster havde.

Ikke desto mindre dansede hun. Og da det ikke kan have været til Lyst for nogen som helst anden, maa det vel have været en Lyst for hende selv! Vi dansede sammen, hun og jeg, og holdt Prøver og arrangerede — akkurat som om der var nogen Mening i det hele.

En Aften opførte vi *Maaneskinssonaten*! Forstaar De? Vi dansede Maaneskinssonaten i Trikot og Diadem og Silkelagener, med Baand og Sløjfer — aah, nej! At jeg slap levende gennem den Forestilling, forstaar jeg ikke, men jeg véd, at mit Ansigt var lige saa urokkeligt alvorligt, som Grevindens, og som hendes Gæsters, og at jeg slæbte med Fødderne og holdt mit Legeme krampagtigt stift, ligesom Grevinden, mens jeg indvendigt boblede af Latter, som et ildsprudende Bjerg af Ild.

Bagefter konverserede de om Dans. Om

moderne Dans og antik Dans og hedensk Dans og religiøs Dans og en hel Masse anden Dans. Og jeg saa vanvittig højtidelig ud til det alt sammen, forsikrer jeg Dem, saa højtidelig, at Grevinden af Clouster fik Idéen til en ny Dans, som skulde hedde: Den tragiske Muses Dans paa Digterens Grav!«

Grazia Vitallini slog Hænderne sammen og smilede og rystede paa Hovedet.

»Hvad giver De mig! Den tragiske Muses Dans paa Digterens Grav! — Naa, Fred være med Grevinden af Clouster —, skønt hun faar vist ikke meget Fred, det Skind, for hun blev Spiritist før hun døde, og de er jo som gale til at banke hinanden op paa alle mulige og umulige Tider af Døgnet. — Naa —

Men det var altsaa hende, som forestillede Biouff for mig.

Jeg lagde straks Mærke til ham, den første Aften, jeg saa ham — det var netop den Aften med Maaneskinssonaten — og ønskede at lære ham at kende. Jeg havde ganske tilfældigt sét ham staa og tale med en ældre Herre, og hele hans Ansigt havde lyst, saa interesseret saa ivrigt, saa fuldt af Liv, som om han netop nu stod og førte en Samtale, som det havde været hans Livs Maal at opnaa. Og

den fine gamle Herre, som han talte med, var øjensynlig oprømt over den unge Mands Opmærksomhed, for han lo flere Gange og slog ham paa Skulderen og trak Samtalen ud, skønt der vistnok stod mange rundt omkring, der skulde bæres med nogle Ord. Men endelig skiltes de da, den gamle Herre fjernede sig — vistnok med en Aandrighed, for han lo selv højt og Biouff smilede varmere og dybere og mere straalende endnu end før.

Jeg stod og saa paa ham, for han var smuk, Biouff, og saa saa' jeg, at da den gamle Herre havde vendt Ryggen til ham, forsvandt Smilet aldeles pludseligt fra hans Ansigt. Han saa ikke bedrøvet ud, eller vred ud, eller gnaven ud, nej, slet ikke, han holdt bare op med at smile lige saa pludseligt, som om nogen havde kommanderet: én—to—tre — færdig!

Det gjorde mig nysgerrig. Jeg har mange Gange sét Kvinder tage Smilet af deres Ansigt, naar de ikke skulde bruge det mere, men jeg har aldrig sét Mænd gøre det. Han var smuk, han lignede en fin Artist, og førte sig som en Gentleman.

Han maa have følt mit Blik paa sig, for han drejede pludseligt Ansigtet imod mig og vore Øjne mødtes. Men i det samme kom en

venlig og meget fornem Dame hen til mig og kaldte mig sin lille Yndling og sagde, at Gud bestandig fulgte mig paa min farefulde Vej, og om jeg ikke nok vilde virke for, at Danserinderne i Fremtiden kom til at danse med lange Kjoler. Jeg sagde naturligvis ja til et saa rimeligt Ønske, fortabte mig i en ethisk Diskussion med min høje Beskytterinde, og glemte Manden med Smilet.

Men han glemte ikke mig. Lige før Opbruddet kom Grevinden af Clouster med ham og forestillede ham for mig. »Min søde, unge Veninde,« sagde hun og vred sig som en Snog, der er blevet traadt paa Halen — efter at hun havde faaet Passion for Dans, kunde hun nemlig ikke staa stille, men maatte bestandig vride og sno sig — »min søde, unge, Veninde, Digteren Paul Biouff fra Sct. Petersborg, hvis Navn De sikkert har hørt, ønsker at gøre Deres Bekendtskab for at komplimentere Dem for »Sonaten.«

Jeg nejede med ungdommelig og værdig Ynde for Hr. Biouff, akkurat netop som det passer sig for en syttenaarig Primadonna at modtage en fremmed, men betydelig Herres Hyldest.

Og Paul Biouff bukkede stateligt og saa paa mig med sit ubeskriveligt smukke straalende varme Smil, saa jeg godt kunde have troet, at han nu stod foran sit Livs Drøm, og at hans Livs Drøm var mig, hvis jeg altsaa ikke havde sét, at det Smil bar han kun til Pynt.

Grevinden af Couster smilede huldsaligt.

»Han er en stor Digter,« sagde hun stolt, »men han er vist et fælt Menneske!« Hun lagde Haanden for Munden og hviskede skælmskt: »Grazia, hvad siger De, jeg tror han er Anarkist, hys!« Og saa lo hun og kyssede yndefuldt paa Fingeren af os og slangede sig hen til en tyk og kolerisk Virtuos, der var blevet hængende ved en døv Hertuginde Hørerør, og gjorde de mest vanvittige Anstrængelser for at slippe løs.

Og mens jeg lagde Mærke til alt det og en hel Mængde andre Ting rundt omkring mig, stod jeg og væbnede mig mod Poul Biouffs varme Smil. Jeg sagde til mig selv, at Manden jo var en poseur, og jeg prøvede paa at foragte ham for det. Jeg smilede spotsk og forbeholdent til ham og lod ham om at føre Samtalen.

Han talte varmt om Maaneskinssonaten.

Han udlagde den, som om det var en filosofisk Doktordisputats. Han sparede ikke paa Smiger, og sagde en Mængde kloge Ting, som var en langt bedre Sag værdig. Han løb Storm mod min kvindelige Forfængelighed med en Lethed, som røbede ham.

Jeg tav foreløbig ganske stille, jeg tænkte, at jeg skulde gøre ham usikker med min Tavshed og køre ham fast. Men Paul Biouff misforstod Situationen. Han troede, at han havde lammet mig og blev varmere, aandrigere, nyere i sine Ord, efter som han talte sig op.

Saadan kunde det ikke blive ved med at gaa, for jeg havde ingen Lyst til at han skulde tro, jeg var et Fæ, og jeg sad og ledte efter en Metode, hvormed jeg kunde dukke ham lidt.«

Grazia Vitallini smilede taknemmeligt over et muntert Minde.

»Det var ikke saa let, kan De tro,« sagde hun, »for jeg var ganske paa det rene med, at Paul Biouff var mig overlegen i alle Ting. Derfor opgav jeg paa Forhaand alle Kunstfærdigheder, forskansede mig bag Aabenhjærtighed og førte derfra mit Slag.

Da jeg aabnede Munden for at tale, tav

han øjeblikkeligt, og bøjede sig frem og saa mig saa ivrigt og varmt ind i Ansigtet, som om han allerede applauderede det, jeg vilde sige. Jeg tøvede lidt — aah, jeg kan da godt tilstaa, at jeg nød mig selv og gottede mig indvendigt — saa saa jeg alvorligt og lidt forbavset og trohjertet op paa ham og sagde: »Er det virkelig Deres Alvor, at De finder den rædsomme Dans saa smuk?«

Jeg hørte ham ikke gispe, men jeg fortalte ham altid senere, at han havde gispet. For jeg sagde det slet ikke paa nogen for-dækt Maade, forstaar De! nej, jeg sagde det ligefrem og simpelt og forbavset, og strøg med det samme alle hans Ord, alle hans kostelige Smigrerier af mig. Han havde behandlet mig som »Stjerne«, og jeg afslørede mig som en ganske almindelig lidt for ufordærvet lille Pige, der ikke engang havde lært at lyve skabeligt.«

»Jeg tror, jeg tør indestaa Dem for,« sagde han og smilede endnu, men afgjort mattere, »at alle de Tilstedeværende har en modsat Mening.«

»Det kommer af,« sagde jeg med to tro-skyldige og alvorlige Øjne i hans, »at ingen her har Forstand paa det.«

Han lo kort.

»Det skulde Grevinden af Clouster høre!« sagde han, lidt protegerende og lidt spotsk.

Og jeg tænkte selv paa, at hvis Grevinden af Clouster havde hørt mig, var hun bestemt besvimet eller faldet i Trance.

Der blev en Pavse. Paul Biouff havde holdt op med at smile. Han sad og kedede sig. Og siden jeg nu havde afsløret mig, som saadan en ærlig lille Sjæl, gengældte han min Ærlighed og lagde ikke videre Skjul paa det. Han vilde gerne have fjernet sig, men da vi var kommet til at sidde lidt afsides, kunde han ikke gaa uden at være uhøflig.

Og jeg selv havde ikke den fjerneste Lyst til at afbryde vort Bekendtskab allerede. Jeg morede mig ubeskrivelig godt, jeg sad paa rigtig genert Ungpigemanér og pillede ved alt muligt paa min Dragt og lignede en Konfirmandinde i Øjnene. Men vi fik ikke Lov til at sidde længe saadan for der kom en mellemung Dame med Briller raslende henimod os.

»Poul Biouff,« sagde hun og lagde Hovedet paa skraa, »vil De ikke forestille mig for Frøken Vitallini. Jeg har tørstet efter at gøre hendes Bekendtskab.«

Paul Biouff forestillede Damen for mig og gjorde Mine til at trække sig tilbage. Men hun slog Klo i ham.

»De har vel været henne at sé den guddommelige Vitallini paa Empire, det er jo saa moderne nu! Tænk, selv Mama gav mig Lov til at gaa derhen med Keatings, Gud, hvor jeg nød det!«

Paul Biouff bukkede lidt.

»Jeg har desværre kun haft Lejlighed til at beundre Frøken Vitallini her i Aften,« sagde han, og jeg syntes at kunne høre ham tilføje indvendigt: og det skal med Guds Hjælp aldrig ské oftere!

»Ja, Maaneskinssonaten var herlig!« sagde den bebrillede Dame begejstret, »herlig!«

»Herlig!« sagde Paul Biouff høfligt.

»Herlig!« mumlede jeg og vendte Øjnene i Hovedet.

Paul Biouff saa paa mig, men jeg gengældte ikke hans Blik.

»Det maa dog være ophøjet,« sagde Damen og pudsede sine Briller, »at udføre et saa poetisk Tankebillede, i Modsætning til de traditionelle Balletdanse, De ellers er henvist til.«

»Ja, ophøjet er Ordet!« sagde jeg følsomt.

Damen satte Brillerne paa og betragtede mig med kælen Sørgmodighed.

»Jeg forstaar Deres Føleleser,« sagde hun, »og jeg beundrer og beklager Dem. De har ad en trang Vej naaet et stort Maal.«

Paul Biouff stirrede nysgerrigt paa mig, og det æggede mig til at more mig mere paa den mellemunge Dames Bekostning, end jeg ellers vilde have gjort.

Jeg greb hendes Haand og trykkede den varmt og ærbødigt.

»Kunstens Løn er ikke Hobens Beundring,« sagde jeg, »men ligesindede Sjæles Forstaaelse!«

Damen lagde sin anden Haand over min og saa mig inderligt ind i Øjnene. Hun var saa rørt det Skind, at hendes Brilleglas var duggede.

»Jeg vil sende Dem min Digtsamling i Morgen den Dag,« sagde hun og fjernede sig lidt, saa vendte hun sig om og sagde med en Stemme, hvis Bevægelse næsten gjorde mig lidt flov: »De vil forstaa den!«

Paul Biouff og jeg blev tilbage. Han saa paa mig med et Blik, der var ransagende, og jeg mødte det med et aabenlyst og kampberedt Smil.

»De er jo forfærdelig falsk,« sagde han, lidt koldt og lidt forbavset.

Og jeg svarede roligt:

»Det er De jo ogsaa.«

»Hvoraf slutter De det?« spurgte han og tog ikke sit ransagende Blik fra mit Ansigt.

»Blandt andet deraf, at De taler varmt og interesseret om Ting, som De ikke bryder Dem noget om,« sagde jeg.

»For Eksempel?« spurgte han. Og skønt hans Stemme var kold og lidt ironisk, laa der dog en Indrømmelse i den, som gjorde mig dristig til at fortsætte.

»For Eksempel om Dans,« svarede jeg.

Han smilede.

»Aah, om Dans —« sagde han flygtigt, som om han havde sagt aah om Leg — aah om Spøg, ikke andet! »Men selv om jeg ikke interesserer mig i nogen stærkere Grad for Dans, saa interesserer jeg mig til Gengæld desmere for dens Udøvere — smukke Kvinder.«

Hans Stemme var galant, og frivol og kold, den gjorde mig selv kold, og jeg svarede:

»Ogsaa det betvivler jeg.«

»Ogsaa det betvivler De,« sagde han over-

legent, »ja saa, og maa jeg høre, hvorfor De betvivler det.«

Hans Blik var hovmodigt og mit gav ikke hans noget efter.

»Fordi Mænd, der er saa optagne af sig selv og lægger saa stor Vægt paa at behage,« sagde jeg koldt, »er meget mindre optagne af Kvinder, end de ynder at give sig Udseende af.«

Nu var vi Fjender. Og jeg havde aldrig i Verden truffet nogen Mand, som jeg syntes bedre om!

Et ondt Svar brændte ham paa Tungen, jeg saa det i hans Øjne. Men jeg skyndte mig at strække Haanden imod ham.

»Om Forladelse,« sagde jeg og mente det oprigtigt. »Jeg er ikke alene gaaet meget videre, end det er selskabeligt passende, men jeg er endogsaa gaaet videre end jeg selv synes om. Vil De lade være med at være vred paa mig?«

Han bukkede og kyssede min Haand let. Men han var vred endnu, det saa jeg.

»De synes, at jeg er utaalelig,« sagde jeg, »og det var jeg ogsaa, men nu er jeg det ikke mere, jeg fortryder det, og jeg skammer mig over det.«

Saa smilede Paul Biouff igen med sit straalende og gavmilde Smil, og denne Gang glemte jeg, at jeg havde sét det før.

»Vil De sige mig een Ting,« sagde han, »har De i Aften dømt mig efter Deres egne Iagttagelser, eller har nogen paa Forhaand talt ugunstigt om mig til Dem?«

»Nej, ingen,« svarede jeg.

»Det er jeg glad for,« sagde han og hans Stemme var helt anderledes end den havde været før, den var varm og troværdig, »jeg var ærlig talt bange for, at jeg paa en eller anden Maade havde mishaget en fælles Bekendt, hvis gode Omdømme jeg sætter Pris paa.«

»Grevinden af Clouster,« sagde jeg og smilede lidt.

Han saa et Øjeblik gennemtrængende paa mig.

»Nej, Deres Svoger, Fedor Michailowich,« svarede han.

Jeg blev virkelig overrasket og havde ingen Grund til at skjule det.

»Kender De Fedor Michailowich,« sagde jeg, »hvordan gaar det da til, at jeg først sér Dem i Dag?«

Han svarede med et Spørgsmaal.

»Er Fedor Michailowich's Venner ogsaa Deres Venner?«

»Hidtil har de været det,« svarede jeg og smilede.

»Men nu vil De gøre en Undtagelse med mig?« spurgte han og besvarede mit Smil.

Jeg læste i hans Ansigt, saa tydeligt som om han havde sagt det med Ord, at han følte sig som den, der har sejret. Men jeg følte mig ikke overvundet.

»Jeg har ikke bestemt mig endnu,« svarede jeg.

»Har jeg gjort et saa daarligt Indtryk paa Dem,« sagde han.

Han sagde det for sentimentalt. Omtrent som en voksen Herre, der gør Kur til en Bachfisch vilde sige det, og jeg svarede endnu mere overdrevent:

»Det gør mig ondt, at jeg ikke kan gøre Dem den Glæde at knuse Deres Hjerte, men De har virkelig tværtimod gjort et overordentligt gunstigt Indtryk paa mig.«

Han kom til at lé, og sagde ganske naturligt:

»Da har De sandelig ladet mig forstaa det modsatte.«

»Ellers vilde De vist ikke have lagt Mærke til mig,« sagde jeg.

»Og det kunde Deres Forfængelighed ikke bære?« sagde han med smilende Spot.

»Nej,« svarede jeg. »Paa det Punkt er vi lige. Jeg er selv forkælet.«

Vi stod lidt og saa paa hinanden i smilende Tavshed.

»Nu er vi ikke videre, end da vi begyndte,« sagde han.

Jeg kunde have svaret, for jeg vidste det: »og længere kommer vi aldrig!« men jeg gjorde det ikke. Jeg var pludselig blevet i daarligt Humør og havde ikke Lyst til at sige mere. Men jeg glemte ikke at smile, da jeg rakte ham Haanden til Farvel.

Han holdt min Haand fast.

»Skilles vi som Venner?« sagde han. Og hans Stemme var saa varm og djærv og ærlig, at man godt kunde glemme alle de mange gale Betoning, den havde brugt, inden den var naaet saa vidt, selv om man havde en god Hukommelse.

Men jeg var lige i Øjeblikket ikke oplagt til at glemme det.

»Ja, lad os kalde det Venner,« sagde jeg undvigende og spøgefuldt, »Farvel.«

»Nej, stop,« sagde han og holdt min Haand fast, »hvad mener De med, at vi skal kalde det saaledes. Hvad skal vi ellers kalde det?«

»Fjender — paa neutral Grund,« sagde jeg. Han slap min Haand.

»Véd De, hvad jeg tror,« sagde han, »jeg tror, at De er den underfundigste Kvinde i Verden.«

»Ja,« svarede jeg smilende, »men jeg bruger det sjældent.«

Saa gik jeg. Og mens jeg gik gennem Salen, havde jeg den behagelige Fornemmelse af, at Paul Biouff's smigrende Øjne fulgte mig til Dørs.

Forresten var jeg misfornøjet med mig selv. Og det er jeg ellers ikke ret tit. Men jeg var misfornøjet med, at jeg saa godt kunde lide Paul Biouff, naar jeg syntes, at der ikke var noget at kunne lide.

Dagen efter besøgte jeg Beatrice og Fedor. Jeg fortalte dem om »Maaneskinssonaten«, og om Paul Biouff. Beatrice bebrejdede mig, at jeg havde danset med i den taabelige Dans, og hun havde forresten naturligvis Ret. Fedor sagde ingen Ting. Jeg blev utaalmodig og talte igen om Paul Biouff, men det vandt sta-

dig ingen Tilslutning. Tilsidst sagde jeg ligefrem:

»Jamen I maa da kende ham, Menesker! I maa da vide, hvem jeg mener!«

»Aah,« svarede Beatrice, og hun havde sit kolde Ansigt paa, »kende og kende —? Hr. Biouff er kommet til Fedor med en Anbefalingsskrivelse fra en fælles Ven; det er det hele.«

Jeg skulde have tiet nu, men jeg kunde ikke lade være med at spørge:

»Hvorledes synes I om ham.«

»Ikke videre,« svarede Beatrice flygtigt.

»Nej, han er vel ikke snavset nok,« svarede jeg, »og ikke krøllet nok og ikke snusket nok!«

»Nej, ikke nær,« svarede Beatrice koldt, og Fedor, som aldrig forstaar andet end den aller tungeste Alvor, saa forbavset fra den ene af os til den anden.

»Er han ikke snavset nok,« sagde han omsider, »hvad mener I? Hvem kan lide Snavs?«

»Det kan Beatrice,« svarede jeg og kunde ikke dy mig for at stirre stift paa ham og mumle »forhaabentligt!«

Beatrice blev rød, som en Tordensky, nej!

det er sandt, Tordenskyer bliver jo ikke røde — men De forstaar nok, hun blev ildrød aldeles pludseligt og heftigt.

»Ja,« sagde hun stolt, »det kan jeg! Jeg elsker, at en Mand sér ud, som en Mand, og ikke som et Skrædderskilt, jeg elsker, at hans Frakke er lidt lurvet, og hans Støvler lidt slidte —«

»Og hans Negle lidt sorte,« sagde jeg.

»Ja,« svarede hun uden at blinke.

Fedor saa eftertænksomt ned ad sig, som om han alvorligt overlagde, om han nu ogsaa svarede til sin Kones Ideal af en Mand, og jeg tror nok, at hans Undersøgelse faldt tilfredsstillende ud.

Jeg smilede sødt, men jeg var ond indvendig. Skønt det naturligvis i og for sig kunde være mig aldeles ligegyldigt, hvad Beatrice og Fedor mente om Paul Biouff. Men nu var vi i Samtalen kommet saa langt fra ham, at det var mig umuligt at begynde at tale om ham igen uden at røbe mig mere for Beatrice, end jeg allerede havde gjort.

Men saa kom han i det samme.

Han bukkede dybt og hurtigt for Beatrice og mig, og rakte Haanden til Fedor.

Jeg var skuffet — ja. Vred var jeg i For-

vejen, og nu blev jeg skuffet over hans Maade at være paa. Han var slet ikke glædelig overrasket ved at sé mig, han var ikke engang overrasket.

»Jeg hører, at De har truffet min Søster i Gaar, Hr. Biouff,« sagde Beatrice med kold Stemme, »saa Presentation er unødvendig.«

Paul Biouff bukkede igen, høfligt og flygtigt.

»Jeg havde den Fornøjelse,« sagde han. »Undskyld Fedor Michailowich, jeg maa vel ikke lægge Beslag paa Dem et Par Minutter.«

Fedor viste med Haanden mod det tilstødende Værelse, og efter et tredje Buk, gik Paul Biouff derind, fulgt af Fedor.

Nu var jeg ikke alene skuffet. Jeg var krænk. Jeg var oprigtig talt ikke vant til, at man sagde »jeg havde den Fornøjelse« til mig og lod mig staa.

Ogsaa Beatrice var fornærmet. Og jeg vidste godt hvorfor. Hun var vant til at være med i alle Fedors Affærer. Hans Venner havde den samme Tillid til hende, som til ham. De to var eet. Og nu kom denne fremmede og skilte dem.

»Han havde nok travlt,« sagde jeg ligegyldigt og tog min Muffe.

»Det lod til det,« svarede Beatrice.

»Ja, Farvel da,« sagde jeg, »jeg skal videre. Vil du hilse Fedor og bede ham undskylde, at jeg maatte gaa, førend han var færdig med sin Samtale med Hr. Biouff.«

»Aah, kære —« sagde Beatrice. Hendes Tanker var paa den anden Side af Døren, hun ænsede ikke, om jeg blev eller gik.

Jeg gik for at hævne mig. Jeg haabede, at det skulde gøre et knusende Indtryk paa Paul Biouff, at jeg var borte, naar han kom ind igen. Jeg var lige ved at tilgive ham, blot ved Tanken om min Triumf!

Husk! Jeg var sytten Aar og forfærdelig forkælet! Det var allerede meget, at jeg havde Forstaaelse af, at jeg ikke var Verdens Centrum. Jeg fik daglig mange Breve, der forsikrede mig, at jeg var det. Og Bifaldet om Aftenen, naar jeg dansede — ja, sér De, Bifaldet — — senere har jeg godt forstaaet, at Bifaldet er Kunstens Almisse, Hr. og Fru den eller den, der giver en Daler. Men naar man er meget ung og meget glad og meget fuld af Selvtillid, saa er Bifaldet intet mindre end et Folks Hyldest.

Jeg har aldrig spurgt Paul Biouff, hvad han tænkte, da han kom fra sin Samtale med Fe-

dor og ikke fandt mig i Stuen ved Siden af, og han har aldrig talt om det selv. Men naar jeg skal være ærlig, saa tror jeg slet ikke, at han har tænkt noget videre ved det, for saadan var han!

Aah, han ærgrede mig tidt! Hvorfor skulde jeg nægte, at jeg er forfængelig? Kun to Gange saa han mig danse i al den Tid vi var sammen i London! Det morede ham ikke, tror jeg. Nej, jeg *véd* det, skønt han selvfølgelig var altfor høflig til nogen Sinde at antyde det.

Et Par Dage efter, at jeg første Gang havde truffet ham hos Fedor og Beatrice, traf jeg ham dér igen. Det var en Aften, jeg kom derhen, efter at jeg havde optraadt. Der var som saa ofte før samlet en hel Mængde Mennesker, der diskuterede eller sang eller drak Té, som det nu kunde falde sig. Det gik altid meget tvangfrit og muntert til ved de Sammenkomster, og da jeg allerede i Korridoren hørte de mange Stemmer, blev jeg i godt Humør og kom smilende ind i Stuen.

Men jeg saa straks, at der var forefaldet et eller andet. Beatrices Ansigt var blegt og hendes Øjne lyste ekstatisk, de mumlende Stemmer, jeg havde hørt, var ikke muntre,

der var en Understrøm af Bevægelse og Grebthed i dem, som greb mig selv underligt, jeg blev bange, og holdt straks op med at smile.

Beatrice kom imod mig med sit stille og lysende Ansigt lagt lidt bagover. Jeg kunde godt tro, at hun ikke saa mig, men saa et Syn et Sted i Luften over mig, saadan saa hun ud.

»Her er Paul Biouff!« sagde hun og pegede paa ham med en stolt og triumferende Bevægelse, der betød saa meget som: kast dig i Støvet for ham!

Jeg vendte mig om og saa paa ham. Han smilte og greb Beatrices Haand og kyssede den med næsten heftig Ydmyghed.

Jeg spurgte ikke, hvad dette skulde betyde. Jeg nøjedes med at kaste et haanligt Blik op til den Krans, der var vundet om hans Hoved, og som jeg meget godt forstod, at Beatrice havde anbragt dér.

Men Beatrice lod ikke nogen Anledning til Højtidelighed gaa fra sig. Hun sagde dæmpet, saa kun han og jeg hørte det, med en Stemme, der skjælv af dulgt Pathos:

»Jeg skylder Paul Biouff Oprejsning, fordi jeg har talt uvenligt om ham til dig. Jeg kendte ham ikke Grazia! Han er en Helt!«

Jeg svarede med venlig og overbærende Kulde:

»Selvfølgelig, Beatrice. Selvfølgelig! Naar Paul Biouff ikke er en Skurk, saa maa han nødvendigvis være en Helt!«

Beatrice saa paa mig med et hurtigt flammende Blik, og vendte sig saa brat og forlod os.

Paul Biouff saa smilende paa mig.

»De er i ondt Lune i Aften,« sagde han.

»Nej,« svarede jeg og maalte igen hans glørværdige Haarpynt med et spotsk Blik, »men jeg var ikke indstillet paa et komme til Karneval.«

Det var tosset af mig, at lade mig ærgre af, at Beatrice havde sat den Krans paa hans Hoved, men jeg kunde ikke lade være.

Han lod til at more sig over mig, han smilede med sit ubeskriveligt smukke Smil, som jeg forresten hver anden Gang hadede og hver anden Gang elskede, og sagde:

»Sé ikke paa mit stakkels Hoved, naar det mishager Dem. Men jeg vil sige Dem en Ting, jeg har aldrig truffet nogen Kvinde med saa ren en Sjæl som Deres Søster.«

Jeg var skinsyg paa Beatrice! Ja, jeg var!

Det kan ikke nytte, at jeg vil bortforklare den Følelse, for jeg *var* skinsyg paa Beatrice. Og Bevidstheden om det lammede mig, jeg kunde intet svare.

Paa Hjemvejen fik jeg at vide, hvad der var passeret. Paul Biouff fortalte mig det selv. Han havde ment det nødvendigt at sende en Mand til Rusland af en eller anden Grund, som jeg ikke fik at vide, og som jeg oprigtig talt heller ikke interesserede sig for. Det var et farligt og vanskeligt Hverv, og Valget var skét ved en Lodtrækning, som Biouff havde forestaaet. Beatrice havde været Skæbnegudinde og havde paa en eller anden Maade faaet Lejlighed til at sé, at han paa to Tredjedele af Sedlerne havde skrevet sit eget Navn. Ikke desto mindre havde Skæbnen valgt en anden end ham.

Han fortalte det hele meget beskedent, og jeg ophøjede ham ikke i den Anledning. Noget han heller ikke syntes at gøre Krav paa. Jeg spurgte ham tværtimod temmelig tørt, hvorfor han havde gjort det.

»Fordi jeg havde Lyst,« svarede han.

»Mands Vilje, Mands Himmerig!« sagde jeg ligegyldigt og tænkte hele Tiden paa Beatrices »rene Sjæl«.

Og da det havde boblet og kogt i mig en lille Stund, sagde jeg.

»Sé, hvad min Sjæl angaar, da er den saa sort, at jeg uvilkaarligt vilde fatte Mistillid til et Menneske, der uden tvingende Grund udviste saadant et drabeligt Mod.«

»Mistillid?« sagde han spørgende.

»Ja,« svarede jeg med stædig Uvenlighed. »Jeg vilde spørge mig selv, om der nu virkelig ogsaa var forbundet nogen videre Fare med det.«

»Aah!« sagde han og lo overbærende.

Men det gjorde mig aldeles rasende at tænke paa, at han maaske gennemskuede mig, og jeg sagde fjendtligt:

»Sagen er jo den, at hvis man staar i det revolutionære Partis Tjeneste, indlægger man sig uvisnelig Hæder ved den Slags — den Slags — Heltegerninger — og hvis man staar i det andet Partis Tjeneste — —«

Jeg tav lidt. Jeg var forfærdet over mig selv, min Tunge var løbet løbsk, jeg vidste ikke selv, hvor den vilde føre mig hen.

»I Regeringens Tjeneste — mener De,« hørte jeg ham sige med meget rolig Stemme.

»Javel,« svarede jeg med en Kuldegys-

sen — »i Regeringens Tjeneste, saa er der jo ingen Fare forbundet med det.«

Hvor fik jeg de vanvittige Ord fra. Jeg véd det ikke. De malede sig ind i mit eget Hoved og gjorde ondt.

»De mener — —?« sagde han langsomt og ligesom med Eftertanke.

Og jeg fo'r vildt videre:

»Jeg mener, hvis man er underkøbt, hvis man er — —.«

Jeg tav af Mangel paa Ord.

»Jeg har forstaaet Dem,« svarede han.

Der blev ganske stille efter at han havde sagt det. Jeg skammede mig, aah, hvor jeg skammede mig.

Vi gik ad en øde Gade, der var ikke anden Lyd end de raslende Skridt af to Politibetjente, der gik paa det andet Fortov.

Det varede vistnok forfærdeligt længe. Men saa mærkede jeg pludseligt, at han berørte min Arm let, og da jeg bøjede Hovedet tilbage for at sé op paa ham, saa jeg i Skæret fra en Lygte, at han smilte med godlidende Spot, mens han sagde:

»Der vil sikkert en Dag komme Bud fra Sultanen af Marokko, med Forespørgsel om den lille forfærdeligt kloge Grazia Vitallini

vil lede de diplomatiske Underhandlinger med den franske Regering. Vil hun saa?»

Jeg kom til at lé. Ikke af det han sagde, men af Befrielse.

»Ja,« sagde jeg. »Det vilde hun gerne.«

Saa var vi hjemme, og vi skiltes i al Venskabelighed.

Den næste Aften Klokken syv kom Biouff og besøgte mig. Jeg sad foran Kaminen med min gamle italienske Pige, som varmede mine Fødder mellem sine Hænder, og jeg blev meget glad, da jeg saa ham. Ja — det kan jeg da godt indrømme — jeg blev glad — og smigret — og taknemmelig fordi han havde glemt mine urimelige og onde Ord. Jeg lod min Pige lave Té til os, og han tog hendes Plads paa en lav Stol ved Siden af mig.

Vi havde det rigtig behageligt den Aften. Vi mundhuggedes naturligvis lidt, det var nu eensgang den fastslaaede Form for et behageligt Samvær mellem os, vi kunde slet ikke lade være. Men den Dag grundlagdes alligevel vort Venskab.

For fra den Dag kom han hver Aften ved Syvtiden og gik først hen ad ni, da havde han et Ærinde, sagde han, og jeg skulde og-

saa klædes om til min aftenlige Optræden. Somme Tider traf vi saa hinanden igen senere paa Aftenen hos Fedor og Beatrice, i hvis Hjem han bestandigt var Hædersgæst.

Han var mere end det. Beatrice havde nedlagt Scepteret, da hun rakte ham Kransen, hun saa op til ham og ødslede baade sin og Fedors Beundring paa ham. Han var de ældres Ven og de unges Helt. Han skrev en Frihedshymne som en af dem satte i Musik, og som Beatrice ofte spillede, mens de allesammen sang den med deres stærke mørke Stemmer. Vi havde det saa godt i den Tid. Jeg forstod dem, Beatrice og jeg kom hinanden nær, jeg holdt af dem alle sammen, jeg beundrede dem for deres fanatiske Tro, for deres glødende Sammenhold, for deres usmaalige Underkastelse af deres Sag. Og jeg var stolt af, at deres Fører var min Ven, for det var han.

Vi havde det godt, naar vi var sammen alle sammen, men vi havde det bedst, naar vi var alene foran Kaminen hjemme hos mig og min Pige nuslede rundt med Tétøjet og Paul Biouff sad paa hendes Plads og varmede mine Fødder mellem sine Hænder.

Og vil De tro — Alligevel! Trods alt! Jeg

véd den Dag i Dag ikke, om *jeg kunde lide ham.*

Nej, det er ikke noget jeg siger bagefter, jeg har ingen Grund til at lyve hverken for Dem eller for mig selv. Men jeg véd det virkelig ikke. Han var saa smuk — paa en særlig Maade. Paa en farlig Maade. For det var ikke det rent Ydre — skønt der ikke var noget at indvende mod hans Ydre — men det, som var det smukke ved ham, kom indefra. Det brød frem i et Smil, i et Blik, i en lille Bevægelse, der pludselig gjorde ham smukkere, mere straalende, farligere end alle andre Menesker.

Dyr elskede ham. Fremmede Hunde fulgte ham og somme Tider stod Menesker, baade Mænd og Kvinder, stille og saa efter ham, naar han gik forbi dem paa Gaden.

Og han bar det værdigt, jeg har aldrig sét et selvgodt Glimt i hans Øjne, han røbede aldrig, at han var sig sit Væsens Charme bevidst.

Jeg brugte en Gang hans Skønhed som Vaaben imod ham, jeg drillede ham med den, for at faa ham til at blotte sig og forringe sig for mig.

Jeg kan ikke huske, hvordan det kom, men

han havde omtalt os som to Modstandere, der var lige stærke, og jeg husker, at jeg sagde:

»Nej, ikke lige stærke, for De har det fremfor mig, at jeg synes De er smuk, men De synes ikke, at jeg er det.«

»Det er en skjult Haan,« svarede han smilende, »for De synes ikke, at en Mand behøver at være smuk.«

»Han behøver det ikke,« sagde jeg, »men det klæder ham at være det.«

Han smilede lidt aandsfraværende. Han var ikke det mindste smigret, eller skjulte det i hvert Fald saa godt, at jeg nok kunde være lidt stolt af ham.

Lidt efter sagde han pludseligt:

»Hvor tør De forresten paastaa, at jeg ikke finder Dem smuk.«

»Det er altid høje og statelige Kvinder, De beundrer,« sagde jeg. Og det var nemlig sandt. Det havde jeg lagt Mærke til, og det havde maaske ogsaa gjort mig lidt ked af det.

Efter en lille Tøven indrømmede han det ogsaa.

»Det er rigtigt,« sagde han »eller rettere sagt, det *har* maaske været rigtigt. Jeg har aldrig før fundet nogen lille Kvinde smuk,

jeg har maaske aldrig før truffet nogen lille Kvinde, der var smuk.«

Lidt efter saa han paa mig og sagde:

»Men nu gælder det ikke mere.«

Det var ikke nogen stor Kompliment, vel? Og det var ikke særlig godt sagt heller. Enhver som helst vilde have sagt det. Men ingen kunde have sagt det, som han. Han kunde smigre — han kunde ophøje Dem med en Gestus, med sin Tavshed, med sit Smil — jeg véd ikke med hvad.

Grazia Vitallini tav et Øjeblik og sagde saa pludseligt, næsten heftigt:

»Véd De, hvem det var godt for, at han ikke selv vidste, hvilken Magt han havde, naar han sad paa den lave Stol lidt foran mig og varmede mine Fødder i sine Hænder? For mig var det godt! Jeg syntes somme Tider, at nu skulde Tiden holde op med at gaa videre. Nu skulde alting staa stille.

Men det stod ikke stille. Tværtimod! Alting gik vist dobbelt hurtigt i de to smaa Timer vi tilbragte sammen, og Klokken ni præcis gik han.

Hader De ikke, at Mænd er præcise mod andre end dem selv? Det gør jeg! Jeg hadede hans forfærdelige Præcision mod noget,

som jeg ikke vidste, hvad var. Det nagede mig! Men jeg har aldrig hverken med Blikke eller Ord, direkte eller indirekte søgt at holde paa ham — det maa jeg dog sige. Det var jeg vistnok altfor vigtig til! Og det er heller ikke helt sandt, at man hader det, vel? Man elsker det ogsaa lidt. Man elsker at drømme om, at man skal overvinde Tiden en Dag. Man kan godt elske at drømme om noget, som man ikke engang ønsker — selv om man altsaa er et Fornuftvæsen.

Nu har jeg vist rost ham altfor meget, og De tror ikke, hvad jeg sagde før, at jeg aldrig rigtig vidste, om jeg kunde lide ham. Men det er sandt. Jeg vidste det ikke. Jeg kendte ikke Paul Biouff. Jeg vidste ingen Ting om ham, og min egen Iagttagelsesevne slog Klik, naar jeg vilde søge dybere end til den Overflade, som jeg havde sét med det samme. Men det vidste han ikke, han var lidt bange for mig, han sagde at jeg undervurderede alle Mennesker —, kun for at tage Forbehold mod min Vurdering af ham.

»Sig bare det værste De véd om mig med det samme,« sagde han en Aften, »og sig det hellere til mig selv, end til de andre.

»Nu bliver De alt for modig,« svarede jeg,

»er De vis paa, at De kan taale at høre det værste.«

Saa lo han med en Latter, som om han slog det hele hen, men jeg vidste godt, at han ikke vilde være tilfreds, førend han havde faaet at vide, om der var Alvor bag min Spøg, for at han kunde væbne sig.

Og en Aften — en underlig Aften, som jeg skal fortælle Dem om, kom han tilbage til det.

»Læs min Skæbne i min Haand, jeg er vis paa; at saadant noget kan De,« sagde han.

Men det kunde jeg ikke.

»Saa sig, hvad det er ved mig, som mishager Dem,« sagde han.

Jeg lo ad ham og sagde, at der var ingen Ting ved ham, som mishagede mig, det behagede mig alt sammen.

Men han slog sig ikke til Taals.

»De synes, at jeg er behagesyg? er det det, der er i Vejen?« spurgte han.

»Jamen det er ikke paa langt nær det værste, sagde jeg og lo ad hans opmærksomme Ansigt.

»Hvad er det værste?« spurgte han stædigt.

Og jeg svarede med koldblodigt Drilleri.

»Det værste er, at De er fejd.«

Han saa længe paa mig, som om han vilde læse mine Tanker bag mit Smil, saa smilede han selv.

»Beviser,« sagde han.

Og jeg havde en hel Pose fuld af Beviser ved Haanden.

»De er bange for Lyd,« sagde jeg, »De er bange for alt, hvad der kommer pludseligt. Hvis et lille Stykke Kul river sig løs og rasler ned i Kaminen, farer De sammen og værger for Dem med Hænderne, som om det var Væggen der faldt ned over Dem, og hvis min Pige taber en Téské, sér De ud som en Mand, der mister Forstanden foran en Geværild!«

»Aah,« sagde han og smilede og trak paa Skuldrene, »jeg har Nerver! Det er det hele.«

»Ja, Nerver,« sagde jeg ægget af et vist Hovmod i hans Stemme, »det har vi alle sammen, men De har syge Nerver. — Jeg tror De græder, naar De sér Blod!«

Han saa igen længe og prøvende paa mig. Saa slap han pludseligt mine Fødder af sine Hænder og rejste sig op, og gik lidt frem og tilbage over Gulvet.

Saa standsede han foran mig og smilede, men jeg blev lige med eet lidt bange, for jeg saa, at han var bleg.

»Skal jeg skrifte for Dem, Grazia,« sagde han.

»For Guds Skyld, nej!« sagde jeg og holdt mig for Ørene.

Han lo højt og kort, og et Øjeblik efter satte han sig igen.

Da jeg saa tog Hænderne fra Ørene, sagde han med smilende Spot:

»De behøvede ikke at være bange! Deres Øren er for smaa til at kunne rumme mine største Synder. Det var kun mine næstværste, jeg vilde have skriftet.«

»Lad mig høre da,« sagde jeg befriet ved Friskheden i hans Stemme.

Han saa paa mig. Han smilede stadigt. Men hans Smil var underligt og ængstede mig.

»Det er kun, naar jeg sér *mit eget* Blod, at jeg græder,« sagde han.

Saa véd jeg ikke, hvad der gik af mig. Jeg troede, at han sad og hovmodede sig af sin Fejghed og Selvkærlighed. Hans sære straalende Blik harmede mig og hvirvlede noget ondt og fjendtligt og urimeligt op i mig. Jeg rev min Brosche af og flængede mig i Armen og lo, skønt det gjorde ondt.

»Sé mit!« sagde jeg.

Han tumlede tilbage fra min udstrakte Arm, som om den havde ramt ham med et Slag. Han gjorde nogle heftige Gestus med sine Hænder og slog dem for sit Ansigt og jamrede modstandsløst som et sygt Barn.

Men jeg rejste mig op, angst for hvad jeg havde gjort, og inderlig skamfuld over min unødvendige Rolle som Heltinde.

»Skam Dem,« sagde jeg vredladent og ulykkeligt, »De sér ud som en Mand, og opfører Dem som en blodfattig Sypige.«

Paul Biouff tog Hænderne fra sit Ansigt. Det var dødblegt.

»Vil De have et Glas Vin?« spurgte jeg og holdt min haarde Tone, skønt Bevægelsen fik mine Øjne til at brænde af tilbageholdte Taarer!

Han rystede paa Hovedet, og jeg saa, at hans Øjne strejfede Uret paa Kaminen.

»Jeg maa gaa,« sagde han sagte og rømmede sig og gentog højere: »Jeg maa gaa nu.«

»Farvel,« sagde jeg.

Han saa længe paa mig med et træt og sky og ydmygt Blik.

»Vil De sé mig i Morgen?« spurgte han.

»Ja, hvorfor ikke?« sagde jeg og smilede, for at gøre det let.

Men han besvarede ikke mit Smil. Han bukede hurtigt og gik.

Men jeg var rigtig bedrøvet, da han var gaaet. Hans Ansigt havde været saa trist og saa bart. Der var gaaet hundrede levende Masker af det. For første Gang følte jeg noget ømt for ham. Jeg vilde gerne have gjort ham en Glæde. Det var saa urimeligt, at han havde sét saa ydmyget ud, det var jo da mig, som havde gjort en Dumhed.

Jo mere jeg tænkte paa ham, jo uoverkommeligere syntes jeg det var, at sé ham igen. Der var kommet et eller andet skamfuldt imellem os. Vi maatte enten græde eller lé, eller ogsaa balancere paa en tvungen Ligegyldighed, som vilde ødelægge vort underlige Ven-skab.

Men ikke at sé ham igen var endnu mere uoverkommeligt.

Ingen havde, som han, grebet mine Ord og givet mig dem legende igen. Med ingen havde jeg léet saa godt, med ingen havde jeg kæmpet saa haardt. Og saa vidste jeg ingen Ting om ham endda. Jeg havde ikke loddet Dyb-

den af hans Væsen og følte, at jeg aldrig skulde naa den.

Hvor alle andre Mænd var flade ved Siden af Paul Biouff! Hvor gennemskuelig deres Maske, hvis de bar nogen, hvor fattigt deres Ansigt, hvis de viste det!

Den næste Dag gik jeg til Beatrice og Fedor i Haab om at træffe ham dér. Det vilde gaa glattere mellem os, naar vort første Møde foregik paa neutral Grund, tænkte jeg. Men han var der ikke.

Jeg snakkede om noget ligegyldigt med Beatrice, og hun svarede temmelig trevent. Men pludseligt sagde hun:

»Du véd vel, at Poul Biouff rejser snart?«

Jeg vidste det ikke, og det traf mig som et Slag, at nogen vidste det før jeg.

»Nej,« svarede jeg ligegyldigt, »hvorhen?«

»Aaja — saa er det vel en Hemmelighed,« sagde hun og saa ransagende paa mig.

Stakkels Beatrice, hun havde ikke mere Menneskekundskab end et lallende Barn. Jeg saa paa hendes tankefulde og bebrejdende Blik, at hun troede, at hendes lille Søster legede en ond og farlig Leg med hendes Helt.

»Det er ikke mig, som jager ham i Land-

flygtighed,« sagde jeg og smilede lidt bedsk ved Tanken.

»Det véd jeg,« svarede hun stolt og tog ikke sit rolige Blik fra mit Ansigt. »Naar Paul Biouff rejser, er det Pligten, der kalder ham!«

»Maaske!« svarede jeg koldt og gik.

Om Aftenen, da han kom, var jeg træt af at vente ham. Jeg var næsten rolig, skønt mit Hjerte havde været sygt hele Dagen.

Ogsaa han saa træt ud, men der var en dyb Venlighed i hans Ansigt, som gjorde mig godt, og som gav mig Lov til at lade være med at smile og sige Ting, som var ligegyldige. Spændingen mellem os løste sig op i en stor god Tavshed.

Vi gjorde vist slet ikke andet den Aften end at tie. Det var saa godt. Somme Tider smilte vi til hinanden. Og jeg husker, at jeg omgikkes saa varsomt med Téopperne og holdt al Støj borte, ikke bare for hans Skyld, men fordi alting var saa stille i mig selv.

Og først da han var gaaet, huskede jeg, at han endnu slet ikke havde fortalt mig, at han skulde rejse.

Men det oprørte mig ikke mere. Jeg syntes, det var ligegyldigt og langt borte. Vi var slynget imod hinanden, og vi skulde skil-

les, men ingen kunde tage det fra os, at vore Skæbner havde slaaet Knude om hinanden.

Sagde jeg før, at jeg ikke vidste, om jeg nogen Sinde havde kunnet lide ham? — Jeg elskede ham!«

Grazia Vitallinis Øjne flammede op i lidenskabelig Trods. Hun saa paa mig med en næsten heftig Fjendtlighed, som om jeg var en Modstander, hun var parat til at slaa ned. Men jeg var ingen Modstander, og hendes Blik blev mildt og roligt igen.

»Men den næste Aften var det allerede forbi,« sagde hun og smilede lidt og sukkede, mens hun stadig strøg sig over Øjnene. »Jeg saa det straks, da han kom, at han var urolig. Og hans Smil tvang mig til at smile og tale og lé og væbne mig, som om i Gaar havde været en Drøm, der var begravet syv Alen under Jorden.

»De har jo holdt mig for Nar,« sagde han smilende, »De har fortiet, at Beatrice havde fortalt Dem om min Afrejse.«

»Jeg var bange for, at det skulde gøre for stærkt Indtryk paa Dem,« svarede jeg i den lidt spotske Tone, jeg altid før havde brugt.

Han lo.

»Hvad var Deres Hensigt dermed?« sagde

han, »for De har altid en Hensigt med al Ting?«

»Men jeg røber den aldrig,« svarede jeg.

Dette var ganske taabelig Tale, men Gud véd, om han vidste det. Han havde den dybeste Mistillid til mig, og det maa vel have været, fordi han havde Mistillid til sig selv. Jeg brugte bare min Jargon som et Forsvarsvaaben, jeg havde ingen anden Mening dermed. Men det gjorde ondt, at jeg ikke kunde give mig selv Lov til at græde. Det gjorde mig angst, at jeg ikke kunde beregne, hvad der vilde ské.

Vi saa længe paa hinanden med den stædige og smilende Fjendtlighed, der havde været mellem os fra vort første Møde, og som vi kun øjeblikvis kunde komme udenom. Vi maatte altid maale Kræfter.

Saa sagde han pludseligt, uden at holde op med at smile.

»De véd vel, at jeg elsker Dem?«

»Ja,« svarede jeg, »fra syv til ni!«

Han lo kort og gentog:

»Fra syv til ni!«

Saa fløj Smilet af hans Ansigt, han bøjede sig og kyssede heftigt mine Hænder og sagde:

»Det kan aldrig blive godt for os to, Grazia.«

Men Trodsen i mig steg med min Sørgmodighed. Han havde gjort dette Øjeblik, som var mit Livs alvorligste, til en Leg, og jeg svarede smilende:

»Jeg har ikke anholdt om Deres Haand.«

»Nej, det har De sandelig ikke!« sagde han.

De Ord gjorde mig godt. Jeg troede jo, at min Følelse for ham havde lyst mig ud af Øjnene og straalet gennem mine Fingerspidser, og det havde ydmyget mig dybt. Nu løftede min Selvbevidsthed sig igen, og jeg fik Raad til at være højmodig. Naar jeg ikke havde røbet mig ufrivilligt, havde jeg ikke noget imod at tilstaa.

»De er den eneste Mand i Verden, jeg har brudt mig om,« sagde jeg.

Hans Blik blev først forbavset og spørgende, og saa usigelig mildt.

»Tak,« sagde han.

Og pludselig vendte han sig om og gik hen i den modsatte Ende af Værelset. Der blev han staaende lidt med Ryggen til mig, og da han vendte sig igen og kom hen imod mig, var hans Ansigt blegt og besluttet og hans

Blik saa stærkt og straalende, at jeg maatte gemme mine Øjne bort.

Han rørte mig ikke, men bøjede kun sit Hoved og tvang mig til at løfte mit Ansigt mod hans.

»Kan De bryde af,« sagde han heftigt og sagte, »kan De følge mig, kan De glemme mit Navn og alle Spørgsmaal om mit Liv før nu! Kan De glemme Deres eget Navn og Deres Slægtninge, kan De følge mig til et andet Sted paa Jorden, langt borte, til et andet Liv mellem andre Mennesker, til et Sted, hvor ingen kender os, hvor vi er nyfødte, hvor vi skal skabe os en ny Nutid og Fremtid og Fortid, — kan De! Kan De!«

Det var som om en Haand holdt mig i Nakken og holdt mit Hoved stift, men jeg vristede mig løs og bevægede det fra den ene Side til den anden, frem og tilbage til et nej, som mine Læber ikke kunde udtale.

»Sig ja,« sagde han og greb mine Hænder, »sig ja! De skal ikke være bange, De skal aldrig angre det. Hvad er De bange for? For mig? De er den eneste Kvinde paa Jorden! Jeg er rig nok! Livet skal blive den Drøm, vi drømmer som Børn! Sig ja!«

Men jeg kunde ikke sige ja. Jeg var bange.

»Gaa,« sagde jeg, »jeg er saa træt, lad mig være lidt alene!«

Da knælede han ned og slog sine Arme om mig.

»Saa skal vi skilles,« sagde han, med en underlig stille og forknyt Stemme og blev liggende med sin Kind mod mine Knæ, og lukkede Øjne.

Og jeg saa pludseligt en anden Mand i Paul Biouff. En svag Mand! En hjælpeløs Mand! Hans Ansigt var ungt, trods Rynkerne i hans Pande, hans hærdede Mund var en Drengs, der var lige ved at græde.

Jeg stjal mig til at stryge over hans Kind med min Haand.

»Hvor kan jeg glemme alle Spørgsmaal,« sagde jeg, »naar jeg allerede nu maa tvinge mig selv til ikke at sige tusinde Gange hvorfor?«

»Hvorfor,« gentog han uden at aabne Øjnene — »jeg har glemt hvorfor.«

Men jeg troede selv at have forstaaet hvorfor. Jeg troede. at Paul Biouff var bundet til en anden Kvinde, og jeg tav.

Lidt efter rejste han sig op. Han kastede Hovedet tilbage og smilede.

»Tilgiv mig,« sagde han, »De véd, jeg er ingen Helt!«

»Det er ogsaa alt, hvad jeg véd,« svarede jeg og smilede selv.

Og saaledes skiltes vi for den Dag.

Men var det ikke underligt — jeg var tilfreds og glad.

Jeg prøvede paa at sige til mig selv, at alting var utilfredsstillende og sørgeligt, men jeg kunde ikke dæmme op for den hemmelige Glæde i mig. Jeg vidste, at jeg vilde komme til at græde en ensom Nat — og maaske mange — for dette. Men endnu var det kun en Glæde. Han elskede mig, og jeg havde sét ham sørge.

Efter at jeg havde optraadt, gik jeg hen til Beatrice og Fedor for at sé ham. For at møde hans Blik og høre hans Stemme. For endnu engang at lade mig daare af Drømme.

Men han var der ikke.

Derimod var der en Mængde af Vennerne, og de var i godt Humør og forsøgte at drille mig med Paul Biouffs Fraværelse. Aah, de troede alle paa en lystig Slutning af en lystig Historie og undte mig og deres Ven det saa godt, saa godt.

»Paul Biouff er rejst,« sagde én, »vi skulde hilse saa meget og sige Farvel!«

»Du tager fejl,« sagde en anden og blinkede polisk, »Paul Biouff er henne og sé den dejlige »Ghitana«!«

»Paul Biouff er henne for at sé »Ghitana«,« raabte de saa alle sammen, »det er han! Han er henne for at beundre den dejlige »Ghitana«.«

»Ghitana« var en spansk Danserinde, som netop var kommet til London, og som efter Sigende gjorde megen Lykke. Nu prøvede de paa at ægge min Skinsyge, og jeg morede mig over det, for jeg var ikke skinsyg paa »Ghitana«. Men jeg var eksalteret og lystig, som en beruset!

Jeg havde sét Billeder af »Ghitana«, og for at more dem tog jeg en stor japansk Vifte, som hang paa Væggen, smækkede Fedors Filthat paa mit Hoved, karikerede »Ghitana«s hovmodige og frække Smil og dansede spansk Dans for dem.

Jeg tror, jeg var lidt vild den Aften. Deres Bifald henrykkede mig paa en særlig Maade. Deres Begejstring smittede mig, og jeg dansede til mit eget Hjertes urolige Rythme, til jeg næsten segnede.

Jeg var dødtræt, men ikke rolig. Det var, som om der maatte ské noget. Vi var sært smittede af hinanden til en urolig Munterhed, og om det saa var Beatrice, var hun med i vor vilde og støjende Færd.

Til sidst gik vi alle ud paa Gaden. Jeg tror, det var Meningen at følge mig hjem, jeg husker det ikke. Jeg husker kun, at jeg gik i Spidsen med Fedors Hat paa mit Hoved og den japanske Vifte uopslaaet i Haanden, og at jeg hørte de andre bag mig, og at deres Stemmer ligesom kogte og hvislede af den samme utæmmede Glæde, som fyldte mig.

Der kom en Mand imod os i den øde Gade, og den Mand var Paul Biouff.

De havde sét ham allesammen og jeg hørte Deres mumlende og léende Stemmer gentage atter og atter: Han kommer fra »Ghitana« — — »Ghitana« — »Ghitana«.

Der var ikke andet end Jubel i mig, og jeg undte dem deres muntre Spøg, derfor sprang jeg frem imod Paul Biouff, da han var ganske nær, og slog min store Vifte ud lige for hans Ansigt og raabte højt:

»Forræder!«

Paul Biouff, som var kommet imod mig med udstrakt Haand og med et hemmeligt

vidende og straalende Smil til mig alene, tumlede tilbage med et Ansigt, der lyste af Hvidhed, men inden jeg var kommet til at huske paa hans Angst for stærke Lyde og Bevægelser, omringede de andre ham og sang og raabte med deres vilde, dybe Stemmer:

»Forræder, Forræder — Forræder!«

Da vendte Paul Biouff sig lynsnart som en Kat og løb; løb som en Gal, som en Forbryder ind i Gadernes mørke Nat. Og de vilde Mennesker forfulgte ham og jeg løb med, for at forklare det alt sammen, da to Politifløjter omtrent samtidig skingrede imod os.

Vi samlede os i en forvirret halvt léende og halvt rasende Gruppe omkring et Par Betjente, der holdt Paul Biouff mellem sig, og mens en underlig knugende Angst lammede min Tunge, søgte jeg med Gebærder at bringe dem til at forstaa, at det hele var Spøg, at han ikke var nogen Tyv, at vi havde forfulgt ham for Spøg. Men inden det endnu var lykkedes os at gøre nogen Ting forklarligt, rev Paul Biouff et Stykke Papir op af sin Lomme og rakte det til Betjenten.

»Dér,« sagde han hæst og stakaandet efter sit vilde Løb — »læs — arrester dem!«

Den ene Betjent læste, mens den anden holdt paa Paul Biouff. Et Øjeblik efter havde ogsaa den anden sluppet ham.

Et fjendskt og forvirret Blik slog mit Ansigt som et Slag. Det var et haardt og hvidt og sorgfuldt Ansigt, der gemte sig bort i Taa-gen for mine spørgende Øjne. Paul Biouff løb med krummet Ryg, som en Mand, der bærer en Byrde.

Vi stirrede alle efter ham, uden at forstaa. Jeg hørte Beatrice stønne, og jeg saa nogle knyttede Hænder.

Aah — sér De — vi kom alle paa Stationen, men kun for at blive visiterede — vi slap ud igen.

Men véd De, hvad det betød!

Det betød, at vor gode Kammerat, de unges Helt, de landflygtiges Fører og Ven, Paul Biouff, var en Forræder! en Underkøbt! En Spion!

Begivenhederne foregik saa hurtigt den Nat, jeg fornemmer al Lyd som en Raslen i mine Øren, naar jeg tænker derpaa. Og jeg sér kun eet Billede. Et af Paul Biouffs Ansigter. Det ligblege fejge Ansigt, der lyste hvidt imod mig, da jeg i Kaadhed svingede Viften foran ham og raabte Forræder. —

Om jeg senere har hørt noget til ham? Privat? Nej, aldrig! Ellers — ja.

For et Par Aar siden læste De om en Mand, Navnet har jeg ikke Lyst til at nævne — man kaldte ham Præst — der med Korset foran sig førte en Hær paa ti tusinde syngende Revolutionære i Armene paa Kosakkerne og Døden. Det store Slag var tabt, Revolutionen foreløbig trængt tilbage, de Ledende lammede af Ulykken. Men naturligvis, deres Fører var en Helt. Saa længe man troede ham død med de døde. Alle mulige fattige Komiteer i alle mulige fattige Lande samlede sammen til et Mindesmærke for ham, og selve hans Navn var en Hymne til Friheden og Martyrdøden. Indtil Mistanken til ham begyndte at ulme og fange Gnister. Et Øjenvidne havde sét ham blive ført bort i Sikkerhed, en anden havde sét ham paa Flugt. En havde genkendt ham som en hemmelig Agent for Politimyndighederne. Han var afsløret, men sporløst forsvundet.

Til kort Tid derefter hans Lig fandtes i en øde Egn i Kaukasus, gennemboret af hundreder Knivstik gennem Ryggen. Jeg har sét hans Portræt. Det var ham. Skægget dækkede, men skjulte ikke Paul Biouffs Ansigt.

Der var ingen, der ikke undte ham hans fejge Død. Hans Navn var bespottet, bespyttet, forhaanet i hele Europa.«

Grazia Vitallini gik hen til Vinduet, lagde Armen mod Ruden og støttede sin Pande imod den.

»Og i Amerika med,« sagde hun der henne fra i en halvt trodsig og halvt bedrøvet Tone. »Og i Afrika, Asien og Australien. —

Og selv om jeg vilde forsvare ham for hele Verden,« sagde hun og vendte sig om og opgav at skjule, at hun græd, »saa kunde jeg ikke.«

B Ø G E R

VÆRD AT LÆSE

V. PIOS BOGHANDEL

— POVL BRANNER —

NYE BØGER

— FORAAR 1912 —

<i>Olaf Hansen:</i> Mens Sommeren lider, Digte ...	1.50
<i>Einar Bang:</i> Hvide Sommerfugle, Digte.....	1.50
<i>Georges Rodenbach:</i> Det døde Brügge	2.50
<i>Kipling:</i> Stilk & Co., 3. Opl.....(indb. 5.50)	4.00
„ Fra Indien, 3. Opl.(indb. 4.75)	3.25
„ Udv. Fortællinger, 2. Opl. (indb. 4.50)	3.00
„ Lille Willie Winkie, 2. Opl. (indb. 6.00)	4.50
<i>Betel og Lotus,</i> asiatiske Elkskovsdigte ved Louis v. Kohl.....	1.00
<i>Vilh. Grønbech:</i> Videnskabens Stilling i Folke- livet. En Tale holdt ved en Fest for Vilh. Thomsen.....	0.50
<i>Vilh. Grønbech:</i> Vor Folkeæt i Oldtiden.	
II. Midgård og Menneskelivet.....	5.75
III. Hellighed og Helligdom	4.75
IV. Menneskelivet og Guderne.....	3.00

